Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932).
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1943, δραχμαὶ 2.000. Συνδρομαὶ ἐτήσιαι καὶ ἑξάμηνοι ἀπαράδεκτοι. – Τὸ φύλλον δρ. 150.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, τσέκ κτλ.) ἀνωνύμως: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42 — Ἀθῆναι».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 6ὸς — *Ἀθῆναι, 20 καὶ 27 Μαρτίου 1943* — *Ἔτος 6ὸν—Ἀριθ. 12-13*

ΑΝΤΕΚΙΡΤΑ

Μυθιστόρημα ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Μετάφραση ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΤΕΛΛΟΥ. — Διασκευὴ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ. — Εἰκόνες Λ. ΜΠΕΝΕΤΤ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Εἶδαν πὼς δυὸ ἀπ' τοὺς κατάδικους ἔλειπαν, εἶδαν καὶ τὸ παράθυρο χωρὶς κάγγελα, καὶ κατάλαβαν τί εἶχε γίνει. Τότε ἀκριβῶς ὁ Λαδίσλαος, πρὶν προφτάσουν νὰ τὸν ἐμποδίσουν, ἔσκυψε καὶ φώναξε στοὺς συντρόφους του «σωθῆτε».

— Ὁ δυστυχισμένος! ἔκαμε ὁ Στέφανος Μπάθορυ. Νὰ τὸν ἐγκαταλείψουμε, Ματθία, νὰ τὸν ἐγκαταλείψουμε...

Δεύτερος πυροβολισμὸς ἀκούσθηκε, κι' αὐτὴ τὴ φορά, ὁ κρότος του ἀνακατεύθηκε μὲ τὸν κρότο τῆς βροντῆς.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν λυπηθῇ, ἀποκρίθηκε ὁ Σάντορφ. Μποροῦμε μεῖς νὰ κάμουμε ἄλλο, παρὰ νὰ φύγουμε... γιὰ νὰ τὸν ἐκδικήσουμε; Ἔλα, Στέφανε, ἔλα!

Μόλις πρόφταιναν. Κι' ἄλλα παράθυρα τοῦ πύργου εἶχαν ἀνοίξει, καὶ τώρα ἀκούγουνταν ὁμοβροντίες καὶ φωνὲς δυνατές. Ἴσως οἱ στρατιῶτες, περιζώνοντας τὴ βάση τοῦ πύργου, θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ ἐμποδίσουν τὴ φυγή· μπορεῖ ἀκόμα νἄθελαν νὰ πυροβολήσουν τοὺς δραπέτες ἀπὸ ἄλλο μέρος τοῦ πύργου, πιὸ κατάλληλο.

— Ἔλα! ξανάπε ὁ Σάντορφ.

Κι' ἄρχισε νὰ γλιστρᾷ μὲ τὸ σύρμα, ποὺ ἀμέσως τὸ ἔπιασε κι' ὁ Μπάθορυ.

Τότε μόνο κατάλαβαν κι' οἱ δυὸ πὼς τὸ σύρμα ταλαντευόταν ἐλεύθερο στὸ κενό, ἀπ' τὸ πεζούλι καὶ κάτω. Δὲν ὑπῆρχαν πιὰ στηρίγματα, κρῖκοι καρφωμένοι στὸ τοίχωμα, γιὰ νὰ μποροῦν τοὐλάχιστο νὰ στέκουνται μιὰ στιγμὴ καὶ νἀνασαίνουν. Ἦταν πιὰ ἀφημένοι στὸ ἔλεος αὐτοῦ τοῦ σύρματος ποὺ τοὺς ξέσχιζε τὰ χέρια. Κι' οἱ σφαῖρες ἐσφύριζαν σταυτιά τους...

Σὲ διάστημα ἑνὸς λεπτοῦ, κατέβηκαν ἔτσι περισσότερο ἀπὸ ὀγδόντα πόδια. Τώρα ἀκούγουνταν γύρω τους οἱ βρυχηθμοὶ τοῦ ὁρμητικοῦ νεροῦ. Καὶ κατάλαβαν πὼς ὁ ἀγωγὸς τοῦ ἀλεξικέραυνου βυθιζόταν σὲ κάποιο χείμαρρο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔπεσε ἕνας φοβερὸς κεραυνός. Ἂν καὶ τὸ ἀλεξικέραυνο, στὴν κορυφὴ τοῦ πύργου, δὲν εἶχε χτυπηθεῖ ἀπευθείας, ἡ ἔνταση τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρευστοῦ ἦταν τέτοια, ὥστε ὁ ἀγωγὸς λευκοπυρακτώθηκε, κι' ὁ Μπάθορυ, μὲ μιὰ κραυγὴ πόνου, ἀφέθηκε στὸ κενό.

Ὁ Σάντορφ τὸν εἶδε νὰ περνᾷ, καθὼς ἔπεφτε, δίπλα του, ἀγγίζοντάς τον σχεδὸν μὲ τἀπλωμένα του χέρια. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀναγκάσθηκε κι' αὐτὸς νἀφήσῃ τὸ σύρμα ποὺ τὸν ἔκαιγε, κι' ἔπεσε ἀπὸ ὕψος σαράντα περίπου ποδιῶν στὸ χείμαρρο τοῦ Φόϊμπα, στὸ βάθος τοῦ ἄγνωστου ἐκείνου βαράθρου τοῦ Μπούκου.

«Ὁ Στέφανος Μπάθορυ εἶχε πιάσει τὸν ἀγωγὸ καὶ γλιστροῦσε πρὸς τὰ κάτω...» (Σελ. 73, στ. γ').

Ζ'.

Τὸ ρεῦμα τοῦ Φόϊμπα.

Ἔντεκα ἡ ὥρα. Τὰ μαῦρα σύννεφα ἄρχισαν νἀναλύουνται σὲ ραγδαία βροχή. Οἱ πυροβολισμοὶ ἀπὸ τὸν πύργο εἶχαν πάψει· (θὰ σκέφθηκαν, φαίνεται, πὼς ἦταν περιττὸ νὰ σπαταλοῦν πυρομαχικὰ γιὰ δραπέτες, ποὺ ὁ Φόϊμπας θὰ ξέβραζε σὲ λίγο τὰ πτώματά τους). Μόλις ὁ Σάντορφ βυθίστηκε στὸ χείμαρρο, ἄρχισε νὰ παρασύρεται ἀκράτητα πρὸς τὸ ἄγνωστο. Τὸ μούγκρισμα τῶν σκοτεινῶν νερῶν εἶχε ἀντικαταστήσει τοὺς κρότους τῆς βροντῆς.

Ἡ σπηλιὰ ἦταν ἀδιαπέραστη: τίποτα δὲν ἔφτανε σ' αὐτὴν ἀπέξω, οὔτε ἦχος, οὔτε φῶς...

— Βοήθεια!

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Στέφανου Μπάθορυ. Ἡ κρυάδα τοῦ νεροῦ τὸν ξαναφερε στὴ ζωή. Δὲν μποροῦσε ὁ-

μως νὰ κρατηθῇ στὴν ἐπιφάνειά του, καὶ θὰ πνιγόταν, ἂν ἕνα δυνατὸ χέρι δὲν τὸν ἄρπαζε τὴν κρίσιμη στιγμή.

— Ἐδῶ εἶμαι, Στέφανε!.. Μὴ φοβᾶσαι!..

Μὲ τὸ ἕνα χέρι ὁ Σάντορφ ὑποστήριζε τὸ σύντροφό του, καὶ μὲ τὸ ἄλλο κολυμποῦσε. Ἔτσι προχωροῦσαν κι' οἱ δυό, πρὸς τὸ ἄγνωστο πάντα, παρασυρόμενοι μὲ μεγάλη ταχύτητα, πρᾶγμα ποὺ τοὺς εὐκόλυνε νὰ κρατιοῦνται στὴν ἐπιφάνεια. Ὁ Μπάθορυ μόλις μποροῦσε νὰ κουνῇ τὰ χέρια του, μισοπαράλυτα ἀπ' τὴν κεραυνοπληξία. Μὰ κι' ὁ Σάντορφ αἰσθανόταν ὁλοένα τὶς δυνάμεις του νὰ λιγοστεύουν. Αὐτὸς ἀγωνιζόταν τώρα γιὰ δυό, ἀλλὰ καταλάβαινε πὼς γρήγορα θὰ πόκανε. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, κινδύνευαν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ προσκρούσουν σὲ καμμιὰ προεξοχή, ἀπ' τὶς πλευρὲς τῆς σπηλιᾶς καὶ τοῦ θόλου της, ἢ—ἀκόμη μεγαλύτερος κίνδυνος—νὰ πέσουν σὲ καμμιὰ *ρουφήχτρα*, τὸ στρόβιλο δηλαδὴ ποὺ σχημάτιζε ὁ *ἀντίρρους*, στὰ σημεῖα προπάντων ὅπου μιὰ ἀπότομη στροφὴ τοῦ τοιχώματος ἔσπαζε κι' ἄλλαζε τὸ κανονικὸ ρεῦμα. Πραγματικῶς, πολλὲς φορὲς παρασύρθηκαν ἀπ' τὴν περιστροφικὴ αὐτὴ κίνηση τοῦ νεροῦ, σφενδονίσθηκαν κατόπι στὴν περιφέρεια τῆς δίνης, καὶ δὲν κατάφερναν κάθε φορὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν, παρ' ἅμα σταματοῦσε ὁ ἀντίρρους.

Μὲ τέτοιες ἀγωνίες πέρασε ἀκόμα μισὴ ὥρα. Ἡ τεράστια δύναμη τοῦ Ματθία Σάντορφ εἶχε πιὰ ἐξαντληθεῖ, καὶ σὲ λίγο ὁ γενναῖος ἄνθρωπος αἰσθάνθηκε πὼς χανόταν. Τὸ σχεδὸν ἄψυχο σῶμα τοῦ Στέφανου Μπάθορυ, ποὺ διαρκῶς τοῦ ξέφευγε καὶ διαρκῶς τὸ ξανάπιανε, τοῦ ξέφυγε τελειωτικά. Μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια δοκίμασε νὰ τὸ ξαναπιάσῃ, μὰ δὲν τὸ βρῆκε πουθενά, κι' ὁ ἴδιος, ἀνίκανος πιὰ νὰ στέκεται στὴν ἐπιφάνεια, βυθίσθηκε βαθιὰ στὸ νερό. Ἄξαφνα, κάτι τὸν κτύπησε δυνατὰ στὸν ὦμο. Ἀπὸ ἔνστικτο, ἄπλωσε τὸ χέρι του, καὶ τὰ δάχτυλά του, ξανακλείνοντας, ἔπιασαν μιὰ τούφα ἀπὸ ρίζες ποὺ κρέμουνταν μεσ' στὰ νερά. Οἱ ρίζες αὐτὲς ἦταν ἀπὸ κάποιον κορμὸ δέντρου, ποὺ τὸν εἶχε παρασύρει τὸ ρεῦμα. Ὁ Σάντορφ γαντζώθηκε στερεὰ ἀπ' αὐτὸν τὸν κορμὸ καὶ ξαναπνίγηκε στὴν ἐπιφάνεια. Ἐκεῖ, καθὼς κρατιόταν μὲ τὸ ἕνα χέρι ἀπὸ τὴν τούφα, ἀναζήτησε μὲ τἄλλο τὸ σύντροφό του. Σὲ λίγο τὸν βρῆκε, τὸν ἀνέβασε μὲ κόπο ἀτὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, κι' ὕστερα ἀνέβηκε κι' ὁ ἴδιος. Ἔτσι ὁ ἄμεσος κίνδυνος εἶχε ἀπομακρυνθεῖ. Δὲν ἦταν φόβος νὰ βουλιάξουν, ὅσο θὰ μποροῦσαν νὰ στέκουνται πάνω στὸ σωτήριο ἐκεῖνον κορμό. Ἀλλὰ ποῦ θὰ τοὺς πήγαινε, ποῦ θὰ τοὺς ἔβγαζε; Οἱ δραπέτες ἦταν τώρα στὸ ἔλεός του...

Ὁ Σάντορφ, μόλις συνῆλθε—γιατὶ μιὰ στιγμὴ εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του—τοποθέτησε τὸν Μπάθορυ ὅσο μποροῦσε καλύτερα καὶ, καθισμένος πίσω του, κοίταζε μπροστά. Ἀλλὰ ἡ παραμικρὴ ἀχτίδα δὲν εἰσχωροῦσε ἀκόμα μέσα στὴ θεοσκότεινη σπηλιά. Τίποτα δὲν ἔδειχνε πὼς ἐπλησίαζαν στὸ τέρμα τοῦ ἀτέλειωτου ἐκείνου καναλιοῦ.

Ὡστόσο ἡ θέση τους εἶχε βελτιωθεῖ σημαντικά. Ὁ κορμὸς τοῦ δέντρου, ποὺ εἶχε μάκρος ὡς δέκα πόδια, ἔτρεχε χωρὶς ἀπότομες στροφὲς καὶ ταλαντεύσεις, μὲ ταχύτητα τριῶν λευγῶν τὴν ὥρα, ἴση δηλαδὴ μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ χειμάρρου ποὺ τὸν παρέσυρε. Ὁ Σάντορφ, ποὺ εἶχε ξαναβρεῖ ὅλη του τὴν ψυχραιμία, προσπάθησε νὰναζωογονήσῃ τὸ σύντροφό του, ποὺ τὸ κεφάλι του ἀκουμποῦσε στὰ γόνατά του. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε, ἀκόμα, μὰ ἡ ἀναπνοή του ἦταν πολὺ ἀδύνατη. Σκύβοντας στὸ στόμα του, ὁ Σάντορφ φύσηξε δυνατὰ γιὰ νὰ μπῇ ἀέρας στοὺς πνεύμονές του. Αὐτὸ ἔκαμε τὸν Μπάθορυ νὰ κινηθῇ, νὰ μισανοίξῃ τὰ χείλη του, νὰ προφέρῃ ἀκόμα λίγες λέξεις: — Ἡ γυναίκα μου...τὸ παιδί μου... Ματθία!..

— Ἐδῶ εἶμαι! φώναξε ὁ Σάντορφ μὲ συγκίνηση, μὰ καὶ μὲ δύναμη γιὰ νἀκούγεται ἡ φωνή του μέσ' στὸ θόρυβο τοῦ χειμάρρου. Μ' ἀκοῦς, Στέφανε; μἀκοῦς;

— Ναί... ναί... σἀκούω... μίλα!... Βάλε τὸ χέρι σου στὸ δικό μου...

— Στέφανε, μοῦ φαίνεται πὼς γλυτώσαμε...Βρισκόμαστε πάνω στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου ποὺ τὸν παρασύρει τὸ ρεῦμα καὶ μᾶς παρασύρει κι' ἐμᾶς... Δὲν ξέρω ποῦ, μὰ εἶναι βέβαιο πὼς δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ πνιγοῦμε.

— Κι' ὁ πύργος, Ματθία;..

— Εἶναι πιὰ μακρυά. Πρέπει νὰ μᾶς θεωροῦν πνιγμένους κι' ἀσφαλῶς δὲν θὰ μᾶς κυνηγήσουν... Σ' ὅποιο μέρος, ποταμό, λίμνη ἢ θάλασσα, χύνεται αὐτὸς ὁ χείμαρρος, θὰ φτάσουμε ζωντανοί. Νὰ μὴ σάφήσῃ τὸ θάρρος, Στέφανε! Ἐγὼ θὰ προσέχω καὶ γιὰ σένα. Ἐσὺ τώρα ξεκουράσου, νἀνακτήσῃς τὶς δυνάμεις σου ποὺ σὲ λίγο θὰ σοῦ χρειασθοῦν... Σὲ λίγες ὧρες θἄμαστε ἔξω, στὸ φῶς, ἐλεύθεροι!

Κατὰ τὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ ταχύτητα τοῦ ρεύματος, κατὰ συνέπεια καὶ τοῦ κορμοῦ, ἄρχισε νὰ λιγοστεύῃ. Αὐτὸ ἐσήμαινε χωρὶς ἄλλο πὼς τὸ κανάλι ἄρχισε νὰ πλαταίνῃ, κι' ἴσως ἀκόμα πὼς τὸ τέρμα τῆς ὑπόγειας ἐκείνης σήραγγας δὲν ἦταν μακρυά. Ἀλλὰ ἐνῷ τὰ τοιχώματα πλάταιναν, ὁ θόλος ἄρχισε νὰ χαμηλώνῃ. Σηκώνοντας τὸ χέρι του, ὁ Σάντορφ μποροῦσε νἀγγίζῃ τοὺς ἀνώμαλους σχιστόλιθους ποὺ ἐξεῖχαν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Κάπου-κάπου μάλιστα ἄκουγε καὶ σὰν ἕνα ἠχο προστριβῆς: ἡ ἄκρη κάποιας ρίζας τοῦ δέντρου, σηκωμένη κάθετα, τριβόταν στὸ θόλο, κι' ἀπ' αὐτὸ τρανταζόταν ὅλος ὁ κορμός, στροβιλιζόταν, ἀναποδογυριζόταν, κι' οἱ δραπέτες κινδύνευαν νὰ πέσουν πάλι στὸ νερό.

Πολλὲς φορὲς τοὺς παρουσιάσθηκε ὁ κίνδυνος αὐτός, ποὺ ὡστόσο κατάφερναν νὰ τὸν ἀποφεύγουν, ὅταν ὁ Σάντορφ παρατήρησε ἕναν ἄλλον, ἀκόμη πιὸ σοβαρό: ὁ θόλος τῆς σπηλιᾶς χαμήλωνε τόσο πολύ, ὥστε δὲν θὰ χωροῦσαν πιὰ νὰ κάθουνται πάνω στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ θἀναγκάζουνταν ἴσως νὰ ξαναπέσουν στὸ νερό. Καὶ καλὰ ὁ Σάντορφ, ποὺ αὐτὸς εἶχε ξεκουρασθεῖ καὶ θὰ μποροῦσε νὰ ξαναρχίσῃ τὸ κολύμπι· ὁ Μπάθορυ ὅμως, ποὺ ἀκόμα δὲν θἄχε ἀνακτήσει τὶς δυνάμεις του;.. Μιὰ μεγάλη ἀγωνία ἔσφιγγε τώρα τὴν καρδιὰ τοῦ Σάντορφ, γιατὶ καταλάβαινε πὼς ἡ κρίσιμη στιγμὴ ἐπλησίαζε. Οἱ ρίζες τοῦ κορμοῦ τρίβουνταν ὁλοένα σκληρότερα στοὺς βράχους τοῦ θόλου, καὶ στιγμὲς-στιγμὲς τὸ ἐπάνω του μέρος βυθιζόταν τόσο πολύ, ὥστε τὰ νερὰ τὸν σκέπαζαν ὁλόκληρο. «Κι' ὅμως, συλλογιζόταν ὁ Σάντορφ, ἡ ἔξοδος δὲν πρέπει νἄναι μακρυά». Καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἴδῃ, νὰ διακρίνῃ, μήπως κανέν' ἀμυδρὸ φῶς εἰσχωροῦσε στὸ σκοτάδι ποὺ τὸν περικύκλωνε. Ἀλλὰ τίποτα! ὅπως πίσω, καὶ μπροστὰ τὸ σκοτάδι ἦταν τὸ ἴδιο πυκνό...

Ἄξαφνα, ἔγινε μιὰ ἰσχυρότατη σύγκρουση. Τὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ κορμοῦ εἶχε προσκρούσει σὲ μιὰ πελώρια προεξοχὴ τοῦ θόλου, κι' ἀπὸ τὸ δυνατὸ τράνταγμα, ἀναποδογυρίσθηκε ὁλότελα. Ὁ Σάντορφ ὅμως δὲν τὸν ἄφησε: μὲ τὸ ἕνα του χέρι γαντζωμένος ἀπελπισμένα στὶς ρίζες, ἄρπαξε μὲ τὸ ἄλλο τὸ σύντροφό του, τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ παρασυρόταν. Κατόπι ἀφέθηκαν κι' οἱ δυὸ στὸ ρεῦμα τοῦ χειμάρρου, ποὺ τώρα πιὰ ἔσπαζε στὸ θόλο.

Ἀλλὰ νά! ὁ Σάντορφ, μολονότι

εἶχε τὰ μάτια του κλειστά, ἔνιωσε τὴν ἔντονη λάμψη μιᾶς ἀστραπῆς κι' ἄκουσε τὸ δυνατὸ κρότο τῆς βροντῆς ποὺ ἀκολούθησε. Ἐπιτέλους ἦταν τὸ φῶς!

Πραγματικῶς, τὰ νερὰ τοῦ Φόϊμπα εἶχαν βγεῖ ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ κανάλι, καὶ κυλοῦσαν πάλι κάτω ἀπ' τὸν ἀνοιχτὸ οὐρανό. Ὁ κορμὸς τοῦ δέντρου ξαναπνίγηκε στὴν ἐπιφάνεια. Ὁ Σάντορφ, ποὺ δὲν εἶχε ἀφήσει στιγμὴ τὸ σύντροφό του, κατάφερε νὰ τὸν ξαναπνεβάσῃ στὸ πλεούμενο καὶ νὰ ξανακαθήσῃ κι' αὐτός. Ἔπειτα κοίταξε ὁλόγυρα καὶ ψηλά. Ἕνας σκοτεινὸς ὄγκος ποὺ διακρινόταν πίσω τους, ἦταν ὁ πελώριος βράχος τοῦ Μπούκου. Ἡ ἡμέρα φανερωνόταν κιόλας μὲ ἀμυδρὲς ἀνταύγειες, σκορπισμένες στὸ ζενίθ κι' ἀκαθόριστες ἀκόμα, σὰν τὰ νεφελώματα ἐκεῖνα ποὺ μόλις τὰ διακρίνει τὸ μάτι τὶς αἴθριες χειμωνιάτικες νύχτες. Κάθε τόσο, χλωμὲς ἀστραπὲς ἐφώτιζαν πέρα τὸν ὁρίζοντα, μέσα σὲ ἀδιάκοπα μὰ ὑπόκωφα μπουμπουνητά. Τὸ ποτάμι κυλοῦσε—κι' ὁ Σάντορφ μπόρεσε τώρα νὰ τὸ παρατηρήσῃ—ἀνάμεσα σὲ δυὸ πανύψηλους γκρεμνοὺς καὶ πάντα μὲ μεγάλη ταχύτητα, μόνο ποὺ οἱ δραπέτες εἶχαν τώρα πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους τὸ ἄπειρο οὐρανοῦ, κι' ὄχι πιὰ ἕνα χαμηλὸ πέτρινο θόλο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Χαῖρε, Μαρία! Στοὺς λόφους πέρα
Ξεχάστηκε ἡ θλιμμένη μέρα.
Κάποιες καμπάνες στὸν ἀέρα
—Πουλιὰ ἀσημένια— ἀργοπερνᾶνε.
Χαῖρε, Μαρία!

Ἡ χαμένη ἄνοιξη ποῦ νἆναι;

Στὶς μακρινὲς τοῦ ὀνείρου χῶρες
—Ὧρες χρυσές, γαλάζιες ὧρες—
Θἄχει ξεχάσει τὸ χειμώνα
Κι' ἡ πιὸ δειλὴ μικρὴ ἀνεμώνα.
Καὶ στὸν πιὸ γκρίζο ἀκόμα βράχο
Τὸν πιὸ βουβό, τὸν πιὸ μονάχο,
Κοντά του ἡ Ἄνοιξη ἔχει στείλει
Πιστὸ νἀνθίσει χαμομήλι.

Χαῖρε, Μαρία! Καὶ κρίνο οὔτ' ἕνα
Δὲν ἔχει ἀνθίσει ἐδῶ γιὰ σένα.
Σιγοσταλάζουν τὰ κεριὰ
Δάκρυα βαριά. Πικρὴ καρδιὰ
Ποὺ ἔχει παγώσει ἀπ' τὸ Βοριὰ
Καί κλαίει γιὰ κάτι ποὺ ἔχει χάσει—

Πόσον καιρὸ σ' εἶχε ξεχάσει!

Ὧρες χρυσές, γαλάζιες ὧρες
Τάχα σὲ ποιὲς νὰ φύγαν χῶρες;

Μόνο ἡ κρυφὴ καρδιὰ προσμένει
Μαζί σου, Κεχαριτωμένη,
Κάποια ζεστή, μελένια ἀχτίνα,
Τὸν Ἄγγελο μὲ τ' ἄσπρα κρίνα,
Χαῖρε, Μαρία!

ΡΟΖΕΛΑΝΤΙΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΛΛΕΣ ἑβδομάδες ἔχουν περάσει ἀπὸ τὸ θάνατό του, κι' ἀκόμα οἱ ἐφημερίδες μιλοῦν γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ ἐθνικοῦ ποιητῆ. Θἄκαναν ἕνα πολὺ χοντρὸ τόμο ὅσα γράφτηκανἐδῶκι'ἐκεῖ, αὐτὰν τὸν καιρό, γιὰ τὸν Παλαμᾶ. Ἀνάμεσα στἄλλα, ἔγινε καὶ μιὰ μεγάλη συζήτηση γιὰ τὴν προτομή του: Ποῦ πρέπει νὰ στηθῇ; καὶ πῶς πρέπει νὰ τὸν παριστάνῃ; στὰ νιάτα του, στὰ μεσοκοπίσματα ἢ στὰ γεράματα;

Ἔλαβα μέρος κι' ἐγὼ σ' αὐτὴ τὴ συζήτηση, κι' ὑποστήριξα, ὅσο γιὰ τὸ πρῶτο, πὼς ἡ προτομὴ τοῦ Παλαμᾶ, στὴν Ἀθήνα, δὲν ταιριάζει νὰ κρυφτῇ σὲ κανέν' ἀπόμερο σὰν τὶς ἄλλες—σὲ καμμιὰ γωνιὰ τοῦ πάρκου τοῦ Ζαππείου ἢ τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου, ἢ τῆς πλατεῖτσας τοῦ κατεδαφισμένου Δημοτικοῦ Θεάτρου, ἢ τοῦ Κήπου τοῦ Κλαυθμώνα καὶ καθεξῆς—ἀλλὰ νὰ ὑψωθῇ κυριολεκτικά, πάνοπτη, σὲ μέρος κεντρικό, πολυσύχναστο, μεσ' στὴν καρδιὰ τῆς πόλης, γιὰ νὰ τὴ βλέπουν καθεμέρα, κι' ἀπὸ κοντὰ κι' ἀπὸ μακριά, ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότεροι ἄνθρωποι. Κι' ἐπρότεινα νὰ τὴ στήσουν στὸν μπροστινὸ κῆπο τῆς Ἀκαδημίας, εἴτε στὸ δεξί του μέρος εἴτε στὸ ἀριστερό, καταμεσίς. Δὲν ξέρω ἂν ἡ πρότασή μου θὰ γίνῃ δεκτή, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς δύσκολα θὰ βρισκόταν πιὸ κατάλληλος τόπος. Ὁ κῆπος τῆς Ἀκαδημίας εἶναι ἀνθόκηπος, χωρὶς δέντρα, καὶ μὲ χαμηλὸ περίφραγμα, πάνω στὴ λεωφόρο Πανεπιστημίου ποὺ τὴ διασχίζει καθεμέρα ἡ μισὴ Ἀθήνα. Τὴν προτομή, σὲ ψηλὸ βάθρο μάλιστα, θὰ τὴν ἔβλεπαν ἀπὸ μακριὰ κι' ὅσοι δὲν θὰ περνοῦσαν ἀπὸ μπροστά της. Οὔτε θὰ ἐκοπίαζε κανένας γιὰ νὰ τὴν «ἀνακαλύψῃ», ὅπως σήμερα τὴν προτομὴ τοῦ Πολέμη ἢ τοῦ Σουρῆ. Καὶ τὸ κάτωκάτω, ἀφοῦ ὁ Παλαμᾶς ἦταν κι' ἀκαδημαϊκός, στὴν Ἀκαδημία θἄπρεπε νὰ στηθῇ τὸ μνημεῖο του.

Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο, ἔχω τὴν ἰδέα πὼς οἱ προτομὲς κι' οἱ ἀνδριάντες τῶν μεγάλων ἀνδρῶν πρέπει νὰ τοὺς παριστάνουν ὅπως ἦταν στὰ τελευταῖα τους χρόνια, ὅταν τοὺς ἤξερε πιὰ ὅλος ὁ κόσμος, κι' ὄχι ὅπως ἦταν στὰ νιάτα τους, ὅταν δὲν τοὺς ἤξερε σχεδὸν κανένας. Φυσικά, ὅσοι πέθαναν σχετικῶς νέοι, ὅπως ὁ Μυσσέ, ὁ Χάϊνε κι' ὁ δικός μας Σολωμός, ἔχουν τὴν τύχη—ἂν εἶναι τύχη—νὰ παριστάνουνται στὰ μνημεῖα τους νεανικοί. Ἀλλὰ οἱ μακρόβιοι, οἱ σχεδὸν αἰωνόβιοι, ὅπως ὁ Οὐγγώ, ὁ Ἴψεν, ὁ Παλαμᾶς, δὲν μπορεῖ νἀποθανατίζουνται καὶ στὸ μάρμαρο ἢ στὸ χαλκό, παρὰ ὅπως ἦταν στὴν ἡλικία τῆς μεγαλύτερής τους ἀκμῆς καὶ δόξας. Κι' ἡ ἡλικία αὐτή, γιὰ τοὺς αἰωνόβιους, ποτὲ σχεδὸν δὲν εἶναι ἡ νεανική ἢ ἡ ἀνδρική· εἶναι πάντα ἡ γεροντική. Κανένα μνημεῖο τοῦ Οὐγγὼ δὲν τὸν παριστάνει νέο, ὅπως ἦταν π: χ: ὅταν ἔγραφε τὸν «Ἐρνάνη», παρὰ ὅλα τὸν παριστάνουν ὅπως ἦταν ὅταν ἔγραφε τὸν «Τορκουεμάδα». Ὁ Παλαμᾶς τῶν νεανικῶν «Τραγουδιῶν τῆς Πατρίδος μου» ἦταν μιὰ μορφὴ ποὺ σήμερα δὲν τὴν ξέρει, δὲν τὴ θυμᾶται κανένας. Ὁ Παλαμᾶς ὅμως τοῦ «Δωδεκάλογου», μὲ τὰ γκρίζα μαλλιὰ καὶ τὶς ρυτίδες, ἦταν ὁ ἔνδοξος γέρος ποὺ τὸν ἤξεραν καὶ τὸν θυμοῦνται ἀκόμα ὅλοι. Ἀφίνω τώρα πὼς οἱ μεγάλοι ποιητὲς —γιατὶ ὄχι κι' οἱ μικροί;— εἶναι πολὺ ὡραιότεροι, ἐκφραστικώτεροι, ἐπιβλητικώτεροι, ποιητικώτεροι στὰ γεράματά τους παρὰ στὰ νιάτα τους.

Εἶδα τὴν προτομὴ τοῦ Παλαμᾶ ποὺ ἔχει κάνει «ἐκ τοῦ φυσικοῦ» ὁ καθηγητὴς τῆς γλυπτικῆς στὴ Σχολὴ τῶν Καλῶν Τεχνῶν κ. Μ. Τόμπρος. Παριστάνει τὸν ποιητὴ ὅπως ἦταν ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια, δηλαδὴ γέρο. Ἔχει βαθεῖες ρυτίδες καὶ πυκνότατα φρύδια ποὺ τοῦ σκεπάζουν σχεδὸν τὰ μάτια. Ἀλλὰ εἶναι ὁ Παλαμᾶς ὅπως τὸν ξέραμε, ὅπως τὸν βλέπαμε ὅσο κυκλοφοροῦσε, πρὶν τὸν κλείσῃ ἡ ἀρρώστεια στὸ σπίτι του. Καὶ τὶ ὡραῖα ποὺ τὸν ἔχει χαρακτηρίσει ὁ καλλιτέχνης! Στὴ μορφή του βλέπεις πραγματικῶς τὸν βαθυστόχαστο κι' ἐμπνευσμένο ποιητή. Ἐλπίζω πὼς αὐτὴ ἡ προτομὴ θὰ προτιμηθῇ ἀπὸ κάθε ἄλλη, γιὰ νὰ γίνῃ χάλκινη καὶ νὰ στηθῇ ὅπου πρέπει, κι' ἀκριβῶς γιατὶ παριστάνει τὸν Παλαμᾶ στὴ ἡλικία τῆς μεγάλης του ἀκμῆς καὶ δόξας.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

KARL EWALD

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΑΣΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Δὲν βρισκόταν σχεδὸν οὔτε ἕνα ἔλατο σ' ὁλόκληρο τὸ δάσος, ὅπου νὰ μὴν ἔχῃ ἐγκατασταθῇ μιὰ τυπογραφοεικογένεια.

— Χμ! ἔκανε τὸ ἔλατο ποὺ κουβέντιαζε μὲ τὸ ψαρόνι. Σὰν πολὺ παράξενο μοῦ φαίνεται τὸ πρᾶγμα. Συμβαίνει καὶ σὲ σᾶς τὸ ἴδιο ὅπως σὲ μένα, νὰ ἔχῃ ἀνοίξει ὁ τυπογράφος ὅλο τρύπες στὴ φλούδα σας, ἀπ' ὅπου χύνεται ἔξω ψιλὸ πριονίδι;

— Ναί, ναί, ἀπάντησαν τ' ἄλλα. Τὰ πριονίδια χύνονται ἀπὸ τὰ πλευρά μας.

— Καὶ ξέχωρα ἀπ' αὐτό, τρέχει ἀπὸ τὶς τρύπες μας καὶ ρετσίνι.... τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ σὲ σᾶς; ξαναρώτησε τὸ ἔλατο.

— Τὸ ρετσίνι χύνεται ἀκατάπαυτα ἀπὸ πάνω μας! ἀποκρίθηκαν τ' ἄλλα μὲ μιὰ φωνή. Μᾶς πονᾶνε κιόλας τὰ πλευρά μας.

— Πολὺ περίεργο εἶναι αὐτό, ἔκανε τὸ πρῶτο ἔλατο, ἀλλὰ ἂς περιμένουμε λιγάκι. Ἡ πρώτη γενεὰ δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς κάνει καὶ πολὺ κακό. Ἀλλ' ἂν θελήσουνε καὶ τὰ παιδιά τους νὰ στήσουνε τὰ σπίτια τους σὲ μᾶς, τότε θ' ἀναγκασθοῦμε νὰ τοὺς ποῦμε ὄχι.

— Ναί, ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ, φώναξαν καὶ τ' ἄλλα ἔλατα, εἰδ'ἄλλως θὰ καταστρέψουν ὅλο μας τὸ δάσος.

— Ἔ, ὡς ἐκεῖ δὲν θὰ φθάσῃ τὸ πρᾶγμα, ἔκανε τὸ πρῶτο, μὰ ὡστόσο πρέπει νὰ εἴμασε πολὺ προσεκτικοί.

Ὕστερα σώπασαν. Πέρασαν κάμποσες μέρες. Ἕνα πρωὶ τὸ ἔλατο ἔνοιωσε μιὰ φοβερὴ φαγούρα στὸν κορμό του κατὰ τὸ μέρος τῆς φλούδας.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί γίνεται αὐτοῦ πέρα; φώναξε. Ἔ, σύ, τυπογράφε! Πάλι σκαλίζεις μέσα μου; Ἐγὼ μόνο μιὰ καμαρούλα σοῦ ἔδωσα τὴν ἄδεια ν' ἀνοίξῃς!

— Ἄχ, ἔτσι εἶναι! ἀναστέναξε ἡ κυρία τυπογράφου μὲ ἀδύνατη φωνή.

— Γιατί βογγᾶς ἔτσι; ρώτησε τὸ ἔλατο. Ἂν τυχὸν κι' εἶσαι ἄρρωστη, τότε στεῖλε μου τὸν ἄντρα σου νὰ μιλήσω μ' ἐκεῖνον.

— Ἀλλοίμονο, παντοδύναμο ἐλατό μου, ἀποκρίθηκε ὁ τυπογράφος. Ὁ ἄντρας μου πέθανε. Εἶναι τώρα τρεῖς ἡμέρες τὸ λιγώτερο ποὺ ἔκλεισε τὰ μάτια του. Καὶ τώρα ἦρθε κι' ἡ δική μου ἡ σειρά.

— Ἔχεις δίκιο, ἔτσι εἶναι, ἀποκρίθηκε τὸ ἔλατο. Ἀργὰ ἢ γρήγορα ὅλοι μας πρέπει μιὰ μέρα νὰ πεθάνουμε. Γιὰ πές μου ὅμως πρῶτα, σὲ παρακαλῶ, τί φασαρία καὶ κακὸ γίνεται αὐτοῦ κοντὰ στὴν καμαρούλα σου; Δὲν τ' ἀκοῦς;

— Τίποτε δὲν ἀκούω, παντοδύναμο ἐλατό μου. Εἶμαι στὰ τελευταῖα μου καὶ οὔτε ἀκούω, οὔτε βλέπω πιὰ καλά.

— Ὡστόσο πρὶν πεθάνεις, εἶσαι ὑποχρεωμένο νὰ μοῦ πῇς τί κάνετε μέσα αὐτοῦ στὰ σωθικά μου. Μπᾶς καὶ τυχὸν εἶναι τὰ παιδιά σου;

— Μπᾶ, θεούλη μου! Ἄμ, βέβαια, αὐτὰ εἶναι. Δίκιο ἔχει ἡ ἀφεντιά σου. Νὰ μὴν τὸ συλλογιστῶ πρωτύτερα. Ἀλλὰ μὲ τὰ γεράματα ξεμωραίνεται κανείς.

— Καὶ μπορεῖς, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ πῇς τί κάνουν τὰ παιδιά σου μέσα μου;

— Τὸ καθένα του ἀνοίγει κι' ἀπὸ ἕνα διάδρομο. Κι' ὅταν ἀνοίξουν τὸ διάδρομό τους, τότε θὰ μαζευτοῦν στὴν ἄκρη καὶ θὰ γίνουν κουκούλια, ὅπως τὰ λέμε ἐμεῖς.

— Καὶ ὕστερα;

— Ὕστερα, ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα τους, τότε θ' ἀνοίξουν τὸ καθένα τους μιὰ τρύπα καὶ θὰ βγοῦν ἔξω καὶ θ' ἁπλώσουν τὰ φτερά τους καὶ θὰ πετάξουν γιὰ λίγο ἔξω στὸν καθαρὸ ἀέρα, καὶ τότε θὰ εἶναι πιὰ σωστοὶ τυπογράφοι μὲ τὰ ὅλα τους.

— Καὶ τί θὰ κάνουν ὕστερα, κυρία μου; Πές μου τα γρήγορα ὅλα γιατὶ ἀρχίσαμε νἀνησυχοῦμε.

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο ν' ἀνησυχήσῃ ἕνα μεγάλο, δυνατὸ ἔλατο σὰν τὴν ἀφεντιά σου; Τὰ παιδιά μου φυσικὰ θὰ κάνουν ὅ,τι ἐκάναμε κι' ἐμεῖς στὸν καιρό μας. Θὰ ἔρθουν στὴν εὐγενία σου καὶ στοὺς συντρόφους της, καὶ θὰ ζητήσουν τὴν ἄδεια ν' ἀνοίξουν ἕνα μικρὸ καμαράκι.

— Αὐτὸ νὰ τὸ βγάλουν ἀπὸ τὸ νοῦ τους! φώναξε τὸ ἔλατο. Στὸ λέω καὶ νὰ τὸ ξέρεις: Σ' ὁλόκληρο τὸ δάσος δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα δέντρο ποὺ νὰ θέλῃ τὰ παιδιά σας. Ἐκμεταλλευθήκατε τὴ φιλοξενία μας μὲ τὸν αἰσχρότερο τρόπο καὶ σᾶς ἔχομε πιὰ βαρεθεῖ. Πές το στὰ παιδιά σου γιὰ νὰ κανονίσουν τὴ θέση τους.

— Ἄχ, τί νὰ κάνω! ἀναστέναξε ὁ τυπογράφος. Ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά...

— Τί νὰ σοῦ πῶ, ἔκανε τὸ ἔλατο. Ἦταν ἀσυγχώρητη ἐλαφρομυαλιά σας, ἐσεῖς φτωχὰ πλάσματα, νὰ βγάλετε στὸν κόσμο ἕνα τσοῦρμο παιδιά, δίχως νὰ ἔχετε τὰ μέσα νὰ τὰ θρέψετε. Ἂν μοῦ τὸ εἴχες πεῖ πρωτύτερα, θὰ σὲ προειδοποιοῦσα. Τώρα εἶναι πιὰ πολὺ ἀργά. Τί θὰ κάνουν τὰ παιδιά σου;

—Ἄχ, τί θέλεις νὰ κάνουν, ἄρχοντά μου; Ἂν ἡ ἀφεντιά σου δὲν τοὺς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ σκάψουν στὸ ξύλο τῆς εὐγενίας σου... τότε θὰ τὸ κάνουν δίχως νὰ πάρουν τὴν ἄδεια.

— Καὶ νομίζεις πὼς ἐγὼ θ' ἀφήσω νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; φώναξε τὸ ἔλατο καὶ τίναξε μὲ τέτοιο θυμὸ τὰ κλαριά του, ποὺ χιλιάδες βελόνες ἔπεσαν χάμω.

— Καὶ γιατὶ νὰ μὴ γίνῃ; Τί θέλεις λοιπὸν νὰ κάμουν τ' ἀθῶα τὰ μικρούλια μου; Νὰ ψοφήσουν ἀπὸ τὴν πεῖνα μέσα σ' ἕνα τέτοιο πλούσιο δάσος; Ἄμ' τόσο βλάκες βέβαια δὲν εἶναι!

—Ἄχ, Θεέ μου! ἀναστέναξε τὸ ἔλατο.

—Ὁ Θεὸς ποὺ ἔπλασε τὰ ἔλατα, ἔπλασε καὶ τοὺς τυπογράφους, ἀποκρίθηκε τὸ σκαθάρι ταπεινά.

— Σ' ἕνα τέτοιο ἀνχιδέστατο ὑποκείμενο ἔδωσα ἄσυλο! φώναξε τὸ ἔλατο μὲ ἀγανάκτηση. Σ' ἕνα τέτοιο ἄθλιο πλάσμα, ποὺ τὰ παιδιά του θὰ μὲ καταστρέψουν. Γιατὶ ἴσως νὰ μὴν τὸ ξέρεις, καλή μου κυρά, ἀλλὰ μάθε το ἀπὸ μένα: ἂν φιλοξενήσω δύο ἀκόμη γενεὲς ἀπὸ τὰ φαγανιάρικα παιδιά σου, πάει, ξόφλησα. Ὁ χυμός μου στεγνώνει, οἱ βελόνες μου πέφτουν, οἱ ρίζες μου ξεραίνουνται... καὶ ἕνα ὡραῖο πρωὶ θὰ μὲ ρίξῃ ὁ ἄνεμος.

— Δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἀπίθανο νὰ γίνῃ ὅπως τὸ λέει ἡ εὐγενία σου, εἶπε ὁ τυπογράφος.

— Καὶ τὸ λὲς αὐτὸ ἔτσι, μὲ τέτοια ἀπάθεια; Καὶ δὲν νοιώθεις καμμιὰ τύψη ποῦ εἶσαι σὺ ἡ αἰτία;

— Ὁ καθένας κοιτάζει πρῶτα τὸν ἑαυτό του, μοῦ φαίνεται. Ἐγὼ καὶ οἱ σύντροφοί μου ἐβγήκαμε στὸν κόσμο γιὰ νὰ φᾶμε τὰ ἔλατα, κι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ κάνουμε. Ἄλλως τε, νομίζω, πὼς ἕνα ψωροέλατο σὰν καὶ λόγου σου, δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μ' ἕνα τυπογράφο σὰν καὶ μένα.

— Τί λές; Εἶσαι στὰ καλά σου; φώναξε τὸ ἔλατο.

Ὁ τυπογράφος σώπασε γιὰ λίγη ὥρα γιατὶ ἔνοιωθε πὼς βρισκόταν στὰ τελευταῖα του. Τὸ ἔλατο ὅμως τιναζόταν σὰν τρελλὸ γιὰ νὰ τὸν πετάξῃ ἀπὸ πάνω του.

— Ἀμέσως, ἀμέσως, εἶπε σὲ λίλο τὸ σκαθάρι. Ἂς μὴ συγχύζεται τόσο πολὺ ἡ εὐγενία σου. Σὲ λίγο θὰ εἶμαι ψόφιο καὶ θἄχω πέσει στὰ

πόδια σου. Τώρα ὅμως, ποὺ ἡ ζωή μου κοντεύει στὸ τέλος της, μπορῶ νὰ φανερώσω στὴν ἀφεντιά σου τὸ μυστικό, πὼς εἶμαι ἀστυνομικός. Αὐτὸ βέβαια δὲν θὰ τὸ εἴχες φαντασθεῖ ποτέ σου.

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῇς. Ἐγὼ δὲν ξέρω νὰ ἔχω κάνει τίποτε γιὰ νἄχω δοσοληψίες μὲ τὴν ἀστυνομία.

— Ἄ, ἔτσι, δὲν ξέρεις; Ὅλοι μας ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ τὴν ἀστυνομία καὶ βρισκόμαστε ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησή της... μὲ τὴ μυστικὴ ἀστυνομία δηλαδή, ὅπου ἔχω τὴν τιμὴ νὰ ὑπηρετῶ.

— Δὲν νοιώθω οὔτε λέξη ἀπ' ὅλα αὐτά. Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ τὰ ἐξηγήσῃς κάπως καθαρώτερα;

— Δὲν εἶναι καὶ τόσο εὔκολο, ἀπάντησε ὁ τυπογράφος. Δὲν μοῦ μένει πιὰ ἀρκετὴ πνοή, γιὰ σοῦ μιλήσω. Τί τὰ θέλεις... τὸ φαντασθήκατε ποτέ σας στὰ σοβαρά, ἐσὺ καὶ οἱ σύντροφοί σου, πὼς θὰ μπορούσατε νὰ σκεπάσετε ὅλη τὴ γῆ μὲ ἔλατα;

— Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Ἔλα τώρα, μὴ μοῦ κάνεις τὸν ἀνήξερο. Ἐσὺ κι' οἱ σύντροφοί σου τὸ διαλαλούσατε δὰ σ' ὅλον τὸν κόσμο, πὼς θὰ κατακτήσετε ὁλόκληρη τὴ γῆ, πὼς θὰ τραβήξετε κατὰ τὸ βοριά, πὼς θὰ πνίξετε τὰ χλωρὰ δάσῃ γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχουν παρὰ μόνο ἔλατα ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Αὐτὸ εἶναι σίγουρο κι' εὐγενία σου δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ τὸ ἀρνηθῇ.

— Κανένα σκοπὸ δὲν ἔχω νὰ τὸ ἀρνηθῶ, ἀπάντησε τὸ ἔλατο. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη ἐγὼ καὶ τ' ἀδέλφια μου κάναμε μιὰ τέτοια σκέψη... γιατὶ νὰ μὴν τὴν κάνουμε; Δὲν εἴμαστε ἀρκετὰ δυνατά, ἀρκετὰ ὄμορφα; Δὲν βλέπεις πόσο ἔχομε κιόλας ἁπλωθῇ; Καὶ κάθε χρόνο ἁπλωνόμαστε ὅλο καὶ περισσότερο, ὥσπου νὰ γεμίσουμε τὴ γῆ.

— Ἔ, αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς, εἶπε ὁ τυπογράφος. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ βάζῃ τέτοια σχέδια μὲ τὸ νοῦ του. Ἂν τὸ δοκιμάσῃ κανεὶς... τζούπ! παρουσιάζεται ἡ ἀστυνομία καὶ τοῦ κόβει τὴ φόρα!

— Ἄ, ὥστε σὺ εἶσαι λοιπὸν ἡ ἀστυνομία, ποὺ σκοπεύεις νὰ βάλῃς φραγμὸ στὰ σχέδιά μας;

— Μάλιστα. Ἐγὼ μονάχος μου εἶμαι μικρὸς κι' ἀσήμαντος. Ἀλλὰ εἴμαστε πολλοὶ κι' ὅσο πηγαίνουμε θὰ γινόμαστε περισσότεροι. Στὴν οἰκογένειά μας εἴμαστε ὅλοι πολύτεκνοι, ἂν θέλετε νὰ τὸ ξέρετε. Κι' ἂν κάνετε ἕνα-δυὸ χρόνια ὑπομονή, θὰ ἰδῆτε ποὺ θὰ ξεπαστρέψουμε ὅλο σας τὸ δάσος. Γιατὶ αὐτὸ ποὺ λέει ἡ ἀφεντιά σου εἶναι πολὺ σωστό. Θὰ σὰς καταστρέψουμε, ὅταν θὰ γίνουμε πολλοί. Καὶ δὲν θ' ἀργήσουμε νὰ πληθύνουμε.

— Αὐτὸ εἶναι φοβερό! φώναξε τὸ ἔλατο. Κάθουμαι ἐδῶ καὶ τὰ μαθαίνω ὅλα αὐτὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τὸ παραμικρὸ γιὰ νὰ τὰ ἐμποδίσω. Τόσα ἑκατομμύρια περήφανα ἔλατα εἴμαστε ὁλότελα ἀνίσχυρα μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ σταχτερὸ μικρὸ σκαθάρι. στὸ συχαμένο αὐτὸ πλᾶσμα!

— Στ' ἀλήθεια εἶναι φοβερό, συμφώνησε ὁ τυπογράφος. Δυστυχῶς δὲν ἔχω καιρὸ νὰ συζητήσω περισσότερο μὲ τὴν εὐγενία σας ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ τόσο ἐνδιαφέρον θέμα γιατὶ ἔφτασε τὸ τέλος μου. Ἀφίνω ὑγεία στὴν ἀφεντιά σας.

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφραση Γ. Τ.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

"ΚΑΛΟ ΚΙ' ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟ,,

Σὲ πολλὰ ἑλληνικὰ μέρη, οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ πιστεύουν ἀκλόνητα πὼς ἕνα κακὸ ὄνειρο ἀλλάζει καὶ γίνεται καλό, ἂν ἐκεῖνος ποὺ τὸ εἶδε, μόλις ξυπνήσῃ καὶ τὸ θυμηθῇ, εἰπῇ τρεῖς φορὲς «καλὸ κι' εὐλογημένο». Τὴν ἴδια εὐχὴ πρέπει νὰ ξαναλέῃ σὰν τὸ διηγέται σὲ ἄλλους· καὶ ἀναφέρουν γιὰ τὴν ἀλλαγὴ πολλὰ παραδείγματα, καὶ πιὸ συχνὰ τοῦτο:

Κάποιος ἔμπορος ἐξεκίνησε ἕνα πρωὶ ἀπὸ τὴν Πόλη καβάλλα στάλογό του, νὰ πάῃ στὴν Καισάρεια γιὰ δουλειές του.

Τὴν ἴδια νύκτα ἡ γυναίκα τοῦ ἐμπόρου εἶδε στὸν ὕπνο της πὼς τὸν ἄνδρα της τὸν ἔπιασε μιὰ ληστοσυμμορία, τοῦ πῆραν τὰ χρήματά του καὶ ἑτοιμάζουνταν νὰ τὸν σκοτώσουν, καὶ μ' αὐτὸ ἐξύπνησε τρομαγμένη, φωνάζοντας βοήθεια.

Ἀμέσως ἔτρεξε στὴν πεθερά της ποὺ κοιμότανε στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ τῆς διηγήθηκε τὸ κακὸ ὄνειρο.

Ἐκείνη μόλις, τὸ ἄκουσε, ἐσταυροκοπήθη τρεῖς φορὲς καὶ εἶπε ἄλλες τόσες: «καλὸ κι' εὐλογημένο, παιδάκι μοῦ».

Τὴν ὥρα ποὺ ἡ γυναίκα τοῦ ταξειδιώτη διηγόταν τὸ ὄνειρο, γινόταν πραγματικὰ καὶ τὸ περιστατικό.

Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ληστοσυμμορῖτες ἑτοιμάζουνταν νὰ τὸν σφάξουν, γιὰ νὰ μὴν τοὺς μαρτυρήσῃ στὴν ἐξουσία, ἔφθασε ἐκεῖ ἕνα καραβάνι, καὶ ἔτσι οἱ κακοῦργοι δὲν πρόλαβαν νὰ τὸν σκοτώσουν καὶ ἀπὸ τὴ βία τους νὰ φύγουν, ἄφησαν νὰ πέσῃ μπρὸς στὸν ἔμπορο καὶ τὸ πουγγὶ ποὺ τοῦχαν πάρει.

Μόλις οἱ κακοῦργοι ξεμάκρυναν, ὁ ἀρχηγός τους, ποὺ ἦταν κι' ἀλαφροΐσκωτος, τοὺς εἶπε στενοχωρημένος.

— Καλὰ τὸ εἶδε τὸ ὄνειρο ἡ γυναίκα τοῦ ἐμπόρου, καὶ ἐμεῖς θὰ τὸν σκοτώναμε· μὲ τὸ νὰ τὸ διηγηθῇ ὅμως στὴ στρίγγλα τὴν πεθερά της κι' ἐκείνη νὰ εἰπῇ τὸ «καλὸ καὶ εὐλογημένο», βοήθησε νὰ παρουσιασθῇ μέσ' τὴν ὥρα τὸ καραβάνι, κι' ἔτσι τὸ ὄνειρο, ἀπὸ κακὸ γιὰ τὸ παιδί της, ἄλλαξε κι' ἔγινε καλό.

* * *

Πολλοί, ὅταν τύχῃ νὰ κουδουνίσῃ ἢ νὰ δουΐξῃ ἢ νὰ σφυρίξῃ ἕνα ἀπὸ τ' αὐτιά τους ἢ καὶ τὰ δυὸ μαζί, λένε: «καλὸ κι' εὐλογημένο», ἐνοιώντας τὸ ἄκουσμα. Ἄλλοι λένε: «καλὴ βουή, καλὴ φωνή».

Ὅλοι τους ὅμως, ἐνῶ λένε τὶς δυὸ διαφορετικὲς εὐχές, ὑψώνουν σύγχρονα τὸ δεξί τους χέρι στὸ δεξί τους αὐτὶ μὲ σφιγμένες τὶς ἄκρες τοῦ μεσαίου δάχτυλου μὲ τὸν ἀντίχειρα (τὸ μεγάλο) καὶ κατεβάζουν σφιχτὰ καὶ πολλὲς φορὲς τὸ μεσαῖο δάχτυλο ὡς τὴν ῥίζα τοῦ μεγάλου.

Ἔτσι γίνεται ἕνα κροτάλισμα τρὰκ-τρὰκ-τράκ, ποὺ τὸ περιφέρουν μὲ τὸ χέρι τους ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὶ στὸ ἄλλο.

Ἄλλοι, ἀντὶ νὰ κροταλίζουν μὲ τὰ δάχτυλά τους, χτυποῦν δυὸ βότσαλα ἢ πετρίτσες μπρὸς στ' αὐτιάτους.

Πολλοὶ προσέχουν ποιὸ ἀπὸ τὰ δυό τους αὐτιὰ ἐκουδούνισε, γιατὶ ἄλλοι ἔχουν σὲ καλὸ τὸ κουδούνισμα τοῦ δεξιοῦ αὐτιοῦ καὶ ἄλλοι τοῦ ἀριστεροῦ, ἢ τ' ἀντίθετο. Ἔτσι μαντεύουν ἂν τὸ ἄκουσμα θὰ εἶναι καλὸ ἢ κακό.

Μερικοὶ ἐπιστήμονες γιατροὶ ἐξηγοῦν, ὅτι ἴσως αὐτὸ τὸ κουδούνισμα γίνεται ὅταν γιὰ λίγες στιγμὲς χάσουν, ἢ ἀπὸ ξαφνικὴ τοπικὴ ὑπεραιμία, ἢ ἀπὸ δυνατὸ φτάρνισμα, ἢ καὶ ἀπομύτισμα, ἢ καὶ ἀπὸ ἄλλη ἄγνωστη ὡς τώρα αἰτία, τὴ φυσική τους θέση, τὰ ὀστάρια τῶν αὐτιῶν «σφύρα, ἄκμων καὶ ἀναβολεὺς» ποὺ εἶναι κατὰ σειρὰ σὰν ἀλυσσίδα, μὲ τὸν ἀναβολέα ἀκουμπισμένο στὸ ἀκουστικὸ τύμπανο.

Ὁ λαός, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ, μὲ τὸ κροτάλισμα ποὺ κάνει ἔξω ἀπὸ τ' αὐτιά, σχηματίζει ἐλαφρὸν ἀέρα ποὺ προκαλεῖ μιὰ παλμικὴ κίνηση στὸ τύμπανο καὶ τὸ πιέζει πρὸς τὰ μέσα. Μ' αὐτὸν τὸ τρόπο βοηθοῦνται τὰ ὀστάρια νὰ ξαναπάρουν τὴ φυσιολογική τους θέση.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΑΙΜΑ

Μυθιστόρημα LOUIS BERTRAND τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
Μετάφραση ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἀναγνωρίζουνταν ἀπὸ μακρυά, χαιρετιόνταν, μὰ ἀπόφευγαν τὶς μεγάλες συζητήσεις. Οἱ χριστιανοὶ ἔδειχναν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὰ πιὸ ὀνομαστὰ ἀπὸ τὰ σεβάσμια αὐτὰ πρόσωπα, ἐκεῖνους ποὺ φημίζονταν γιὰ τὴ σοφία τους, ἢ γιὰ τὰ ὅσα εἶχαν ὑποφέρει γιὰ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ: τὸν ἐπίσκοπο Λαμβαίσης Ἰανουάριο, τὸν ἐπίσκοπο Θεβίστης Λούκιο.

Μὲ σκεπασμένα λόγια συζητοῦσαν μεταξύ τους γιὰ τὴ σύνοδο, ἐνῶ ἔκαναν πὼς ἀκολουθοῦσαν τὸ πλῆθος ποὺ στεκόταν μπροστὰ ἀπὸ τὶς παράγκες. Τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα εἶχαν ἐκτεθεῖ ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μέρος τῆς στοᾶς καὶ μπροστὰ ἀπ' αὐτὰ ἔβλεπε κανεὶς μαζεμμένους ἕνα πλῆθος γεωργοὺς καὶ κτηματίες, ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὴν Ἱσπανία ἀκόμη.

Στὴν πιὸ σκοτεινὴ καὶ ἀπόμερη ἄκρη, πίσω ἀπὸ ἕνα πέτρινο τραπέζι καὶ ὅπου γυάλιζαν διάφορα μικροπράγματα, στεκόταν ἕνα περίεργο ὑποκείμενο ὅπου μόνο λιγοστοὶ πελάτες ἔρχονταν ν' ἀγοράσουν τὰ ἐμπορεύματά του. Ἦταν ὁ Σατουρνῖνος ὁ μικρέμπορος ποὺ εἶχε προσκολληθῆ στὴ συνοδεία τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Καρχηδόνος. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς τὸν γνώριζαν, γιατὶ κάθε χρόνο ἐρχόταν στὴν ἐμποροπανήγυρη τῆς Κίρτας. Τοῦ ἀγόραζαν ἕνα ἀμνό, ἕνα ψάρι, ἕνα φοινικόκλαδο ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο ἢ ἀπὸ γαγάτη καὶ καθὼς τοὺς ἔβαζε στὸ χέρι τὸ μυστικὸ σύμβολο, ὁ ἐμποράκος τοὺς ψιθύριζε στὸ αὐτὶ τὰ νέα. Σ'ὅσους δὲν τὸ ἤξεραν ἀκόμη, ἔλεγε πὼς ὁ Κυπριανὸς εἶχε φθάσει τὸ προπερασμένο βράδυ καὶ τὸν φιλοξενοῦσε ὁ Καικίλιος Νατάλις στὸ σπίτι του. «Ἐκεῖ θὰ γινόταν καὶ ἡ σύνοδος». Ἡ πρώτη συνεδρίαση εἶχε ὁρισθῆ γιὰ τὴν ἑπομένη τὸ βράδυ. Ἀλλὰ εἶχε τύχει κκὶ μιὰ μεγάλη ἀναποδιά: Ὁ Κρήσκης ὁ Ἐπίσκοπος Κίρτας ἦταν ἄρρωστος. Πῶς μποροῦσε νὰ γίνῃ σύνοδος χωρὶς αὐτόν; Ὁ Κυπριανὸς αὐτὴ τὴ στιγμὴ πήγαινε στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ συνεννοηθῆ μὲ τοὺς κληρικοὺς τῆς Κίρτας καὶ νὰ πάρουν μίαν ἀπόφαση...».

Ἡ εἴδηση αὐτὴ ἐστενοχώρησε πολὺ τοὺς Ἐπισκόπους, μερικοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Ἰανουάριος τῆς Λαμβαίσης καὶ ὁ Νοβάτος ξεκίνησαν ἀμέσως νὰ πᾶνε στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ πληροφορηθοῦν.

Η ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΣΝΕΠ

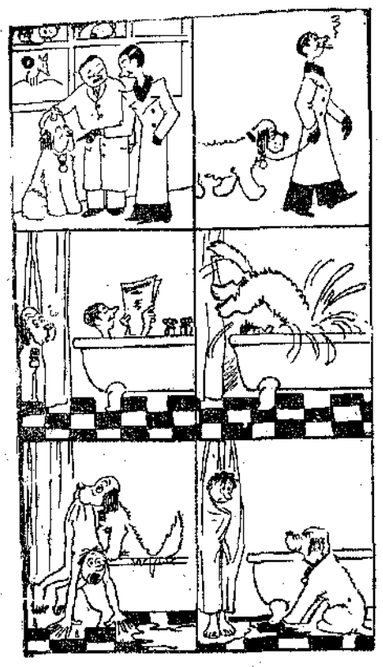

Στὸ μαγαζί:—Μάλιστα, κύριε, τὸν λένε Σνέπ. Ἔξυπνος σκύλος καὶ γυμνασμένος νὰ σώζῃ ἀνθρώπους ποὺ κινδυνεύουν νὰ πνιγοῦν. Πολλοὺς ἔσωσε ὡς τώρα. Ἔχει καὶ μετάλλιο!
Στὸ σπίτι:—Ἔ, ἔ, Σνέπ! τί ἔπαθες;... Ἐνόμισες πὼς κινδύνευσε νὰ πνιγῶ; Τὸ μπάνιο μου ἔκανα! Τόσο κουτὸς εἶσαι, ἔξυπνε Σνέπ; Κρῖμα στὸ μετάλλιό σου!

Μόλις μπῆκαν στὴν πόλη οἱ Ἐπίσκοποι συναντήθηκαν μὲ τὸν Κυπριανὸ, ποὺ κατέβαινε ἀκριβῶς πρὸς τὴν ἐκκλησία, ποὺ βρισκόταν στὴν κάτω συνοικία. Τὸν χαιρέτησαν μὲ τὸν μεγαλύτερο σεβασμό. Μ'ὅλο ποὺ δὲν εἶχε ἀναγνωρισθῆ ἐπίσημα γι' Ἀρχιεπίσκοπος Ἀφρικῆς, τὸ ἠθικό του κῦρος, ἡ ἐπιβλητικὴ σοφία του, τὸ ρητορικὸ του τάλαντο, ἔκαναν ὅλους νὰ τὸν θεωροῦν σὰν ἀρχηγὸ τῆς Ἀφρικανικῆς ἐκκλησίας.

Ὁ Κυπριανὸς φαινόταν φανερὰ στενοχωρημένος καὶ ἀνήσυχος. Ἡ ἀρρώστεια τοῦ Κρήσκεντος ἦταν μιὰ ἀναποδιὰ ποὺ ἔπεφτε σὲ πολὺ ἄσχημη στιγμή. Μὰ ἴσως νὰ τοὺς ἔβρισκαν καὶ χειρότερες. Ἡ Βιρζὶλ ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ Μυζύα χωρὶς νὰ δώσῃ μιᾶς στιγμῆς ἀνάσα στ' ἄλογό της, πληροφόρησε τὸν πατέρα της πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς δημοτικοὺς ἄρχοντες τῆς Κίρτας εἶχε ἔρθει καὶ τὸν εἶχε ζητήσει στὸ κτῆμα του κι' εἶχε ἀπορήσει πολὺ ποὺ δὲν τὸν βρῆκε.

Θὰ ἔμενε ἐκεῖ νὰ τὸν περιμένῃ ὥς τὸ ἄλλο πρωΐ, ἀλλὰ εἶχε τὴν ἀπαίτηση νὰ βρίσκεται ὁ Καικίλιος ἐκεῖ ἀπὸ τὴν πρώτη ὥρα. Καὶ ἡ νέα εἶχε φύγει βιαστικά, ὅπως ἦρθε, χωρὶς νὰ ζητήσῃ κἂν νὰ τὸν χαιρετήσῃ. Τί σήμαιναν ὅλα αὐτά;

Κι' ὅμως τὸ χαρούμενο αὐτὸ πρωϊνὸ ἦταν σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ κάθε πένθιμη καὶ θλιβερὴ σκέψη. Ἡ ἡλιοφώτιστος δρόμος ἔβγαζε σ' ἕνα στενοσόκακο ἠσκιερὸ καὶ δροσερό. Στὸ βάθος του, κάτω ἀπὸ μιὰ χαμήλη καμάρα βρισκόταν μιὰ στενὴ πορτούλα, ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν ἐκκλησία. Ἡ ἐκκλησία αὐτὴ ἦταν ἐγκατεστημένη σ' ἕνα παλιὸ σπίτι, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν βασιλιάδων τῆς Νουμιδίας ποὺ ἀνῆκε στὸν Καικίλιο.

Ἡ πόρτα βαρειὰ καὶ σιδεροδεμένη κρατιόταν μισάνοιχτη ἀπὸ τὸν θυρωρό. Στὸν προθάλαμο ὑποδέχθηκε τὸν Κυπριανὸ ἕνας ἀπὸ τοὺς διάκους τοῦ Κρήσκεντος; ἕνας ψηλός, ἀδύνατος ἄνθρωπος, μὲ κοκκινωπὰ γένια καὶ μὲ ἐξαϋλωμένο πρόσωπο. Ἦταν ὁ Ἰάκωβος, ὁμολογητὴς ὀνοματὸς σ'ὁλόκληρη τὴν περιφέρεια[1]). Στοὺς διωγμοὺς τοῦ Δεκίου τὸν εἶχαν βάλει στὰ σίδερα καὶ τὸν εἶχαν ραβδίσει. Ὁ φάλαγγας τοῦ εἶχε σχεδὸν τσακίσει τὰ σφυρά, ἔτσι ποὺ μὲ δυσκολία περπατοῦσε, κουτσαίνοντας κι' ἀπὸ τὰ δυὸ πόδια. Μόλις ἀντίκρυσε τὸν Ἐπίσκοπο Καρχηδόνος τὸν προσκύνησε σκύβοντας ὥς τὴ γῆ, καὶ ἀφοῦ ἄγγιξε τὰ γόνατά του, τὴν καρδιά του καὶ τὸ μέτωπό του, φίλησε τὸν ἐπίσημο ἐπισκέπτη στὸ χέρι καὶ στὸν ὦμο. Ὕστερα, προτοῦ τὸν ρωτήσῃ ὁ Κυπριανὸς, τὸν πληροφόρησε ὅτι ὁ Κρήσκης ἦταν πραγματικὰ ἄρρωστος καὶ βρισκόταν σ'ἕνα σπιτάκι ποὺ εἶχε στὴν ἐξοχή, εἶχε ὅμως τὴν ἐλπίδα πὼς γρήγορα θὰ γινόταν καλά.

(1) Σ.τ.Μ. *Ὁμολογητὴς* ὀνομάζεται ὅποιος ἔχει διωχθῆ καὶ βασανισθῆ γιὰ τὴ χριστιανικὴ θρησκεία, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ πεθάνῃ μαρτυρικὸ θάνατο.

Περπατώντας κούτσα - κούτσα ὁ Ἰάκωβος ὁδήγησε τὸν Κυπριανὸ στὸ τρικλίνιο, τὴ μεγάλη αἴθουσα, ὅπου γίνονταν τὰ χριστιανικὰ δεῖπνα, οἱ καλούμενες ἀγάπες. Ἐκεῖ, σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο εἶχε ἑτοιμασθῆ ἕνας δίσκος γιὰ νὰ τραταρισθοῦν οἱ ἐπισκέπτες. Γλυκίσματα ἦταν βαλμένα σὲ δυὸ πιάτα, χυμοὶ ἀπὸ φροῦτα σὲ γυάλινες μποτίλλιες καὶ νερὸ δροσερὸ σὲ πήλινα κουμάρια.

Ὁ Κυπριανὸς δὲν δέχτηκε παρὰ λίγο νερὸ μονάχα κι' ὕστερα κάθησε κι' ἄρχισε νὰ περιεργάζεται μὲ κάποια ἔκπληξη τὴν αἴθουσα. Ὅλα γύρω του δὲν ἔδειχναν μόνο τὴν τάξῃ καὶ τὴν πάστρα, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὸν πλοῦτο. Ἐπάνω σ' ἕνα καλογυαλισμένο ἐρμάρι ἄστραφταν δυὸ χρυσᾶ ποτήρια καὶ πολλὰ ἄλλα ἀσημένια, δίχως νὰ λογαριάσῃ κανεὶς τὶς ἀσημένιες πιατέλες καὶ τὰ πιάτα. Μπρούντζινοι κηροστάτες καὶ λυχνίες στέκονταν σὲ ράφια. Οἱ τοῖχοι ἦταν στολισμένοι μὲ τοιχογραφίες ποὺ παράσταιναν διάφορες σκηνὲς ἀπὸ τὴ Βίβλο: Τὸν Μωϋσῆ χτυπώντας τὸ βράχο, τὸν πολλαπλασιασμὸ τῶν ἄρτων, τὸν καλὸ Ποιμένα.

Ὁ Ἰάκωβος, μαντεύοντας τὴ σκέψη τοῦ Κυπριανοῦ, τοῦ εἶπε:

— Δὲν ὑποφέραμε πολύ, οὔτε καὶ ἐπὶ Δεκίου. Οἱ διωγμοὶ δὲν κράτησαν πολὺ καὶ δὲν ἐπείραξαν τὴν περιουσία τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ Νοβάτος καὶ ὁ Ἰανουάριος ἐδήλωσαν ὅτι καὶ στὶς δικές τους περιφέρειες τὸ ἴδιο εἶχε συμβεῖ.

Τότε, ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ θαμπώσῃ τὸν ἐπίσκοπο Καρχηδόνος, ἐπιδεικνύοντάς του τὸν πλοῦτο τῆς ἐκκλησίας τῆς Κίρτας, ὁ διάκονος τοῦ πρότεινε νὰ τοῦ κάνῃ τὸ γῦρο τοῦ κτιρίου. Ἄνοιξε τὴν πόρτα ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ τρικλίνιου καὶ ποὺ ἔβγαζε στὸ κελλάρι. Σειρὲς ὁλόκληρες ἀπὸ πιθάρια καὶ βαρέλια φάνηκαν μέσ' στὸ μισοσκόταδο. Τὸ κελλάρι ἦταν γεμάτο λάδι καὶ κρασί. Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ φαίνονταν σάκκοι ἀπὸ ἀλεύρι στιβαγμένοι ὥς τὸ ταβάνι καὶ ὄσπρια σὲ κοφίνια καὶ σὲ σάκκους.

— Βλέπεις, ἅγιε πάτερ εἶπε ὁ Ἰάκωβος, ἂν ξαναγυρίσουν οἱ κακὲς ἡμέρες, θὰ ἔχουμε νὰ θρέψουμε τὶς χῆρες καὶ τὰ ὀρφανὰ τῶν μαρτύρων μας.

— Καὶ θὰ μπορεῖτε καὶ νὰ τὰ ντύνετε, εἶπε ὁ ἐπίσκοπος Ἰανουάριος.

Πραγματικὰ ἡ ἱματιοθήκη, ποὺ ἔπιανε μιὰ μακρουλὴ καὶ σκοτεινὴ κάμαρα, ἦταν ἐφωδιασμένη μὲ ράφια ὅπου ἔβλεπε κανεὶς ἀραδιασμένους μὲ τάξη χιτῶνες, πέπλους, σανδάλια καλοκαιρινὰ καὶ στιβάλια χειμωνιάτικα, χοντρὲς κάπες μὲ κουκούλα γιὰ τοὺς χωριάτες καὶ γιὰ τοὺς δούλους.

—Ὁ Καικίλιος Νατάλις μᾶς τὰ ἔχει προσφέρει ὅλα αὐτά, εἶπε ὁ Ἰάκωβος. Ἡ γενναιοδωρία του εἶναι ἀνεξάντλητη.

—Ὥστε δίνει πολλὰ στὴν ἐκκλησία; ρώτησε ὁ Κυπριανός, κατακρίνοντας ἐνδόμυχα τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴν ἰδέα ποὺ εἶχε σχηματίσει γιὰ τὸ φίλο του.

— Πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅτι φαντάζεσαι, ἅγιε πάτερ. Μᾶς ἔχει δώσει ὅλα αὐτὰ τὰ ροῦχα κι' ὅλα αὐτὰ τὰ τρόφιμα, ὥς καὶ γιὰ τὴν πνευματικὴ μας τροφὴ ἀκόμη ἔχει φροντίσει. Νά, τὴ βιβλιοθήκη αὐτὴ ὁ Καικίλιος μᾶς τὴν ἔχει κάνει δῶρο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΦΤΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΚΑΘΕΝΑ ΜΕ ΤΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Β'.

Γιάγκος ὁ Φιλάργυρος

2.— Ἐπειδὴ ὁ Γιάγκος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φιλαργυρία, κι' ἴσως ἐξ αἰτίας της, εἶχε καὶ πολλὰ ἄλλα ἐλαττώματα—ἦταν ἀμελής, ὀκνηρός, ἀφηρημένος, ἀλλοπαρμένος ποὺ λένε—οἱ γονεῖς του σκέφθηκαν καὶ ἀποφάσισαν νὰ τὸν βάλουν ἐσωτερικὸ σ' ἕνα καλὸ σχολεῖο. Εἶχαν τὴν ἐλπίδα πὼς, κλεισμένος ἐκεῖ - μέσα, μὲ αὐστηρὴ ἐπίβλεψη καὶ πειθαρχία, μποροῦσε νὰ διορθωθῆ.

Ὁ Γιάγκος αὐτὸ τὸ ἄκουσε μὲ μεγάλη ἀνησυχία. Γιατὶ πρῶτα-πρῶτα, ἐννοεῖται, συλλογίσθηκε τὴ σακκούλα του. Στὸ σχολεῖο, θὰ μποροῦσε νὰ τὴν κρύβῃ; καὶ πρὸ πάντων, θὰ μποροῦσε νὰ τὴ γεμίζῃ;..

— Ναί, εἶπε, πάω, δὲν μὲ νοιάζει. Μά...θάχω τὸ χαρτζιλίκι μου ὅπως τώρα;

— Πῶς; τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας του, θὰ τὄχῃς· θὰ σοῦ δώσω μαζεμμένα ὅσα χρειάζουνται γιὰ μιὰ ἑβδομάδα, καὶ κάθε Κυριακὴ ποὺ θἄχῃς ἔξοδο καὶ θἄρχεσαι νὰ μᾶς βλέπῃς, θὰ σὲ χαρτζιλικώνουν κι' ὁ θεῖος σου, κι' ὁ νουνός σου, κι' ὅλοι.

Ἔτσι ὁ Γιάγκος ἡσύχασε. Τὴ σακκούλα του κάπου θἄβρισκε νὰ τὴν κρύβῃ καὶ στὸ σχολεῖο, φτάνει ποὺ τοῦ ὑπόσχουνταν νὰ τοῦ δίνουν γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ γεμάτη· καὶ πῆγε.

Ἀλλὰ ἡ φιλαργυρία του φάνηκε ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες. Γιατὶ στὸ μεγάλο διάλειμμα, ἐνῶ ὅλα τὰ παιδιά, ποὺ κατέβαιναν στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ παίξουν, ἀγόραζαν μὲ τὰ λεφτά τους κουλούρια, παξιμάδια, γλυκά, φροῦτα, μόνο ὁ Γιάγκος δὲν ἀγόραζε τίποτα καὶ κοίταζε τοὺς ἄλλους νὰ τρῶνε. «Ἔ, τὸν ρωτοῦσαν, δὲν θὰ πάρῃς κι' ἐσὺ κανένα κουλούρι; δὲν πεινᾶς;—Μπά, τοὺς ἀπαντοῦσε. καὶ δὲν ἐφάγαμε τὸ πρωΐ τόσα πράμματα;—Μὴ δὲν ἔχεις λεφτά;—Λεφτὰ ἔχω, μὰ δὲν τὰ ξοδεύω γιὰ περιττά». Καὶ τὰ παιδιὰ ψιθύριζαν μεταξύ τους: «Καλέ, τοῦτος ἐδῶ εἶναι φιλάργυρος!».

Οὔτε στὰ παιχνίδια τους ἔπαιρνε μέρος. Σουλατσάριζε μονάχος του, χώρια, καὶ κοίταζε γύρω του μὲ ὑποψία. Ὅλος του ὁ νοῦς ἦταν στὴ σακκούλα μὲ τὸ θησαυρό, ποὺ ἂν καὶ τὴν εἶχε καλὰ κλειδωμένη στὸ ντουλαπάκι τοῦ θρανίου του—καὶ κάθε παιδὶ εἶχε ἀπὸ ἕνα τέτοιο ντουλαπάκι μὲ τὸ κλειδί του—φοβόταν μὴν πάῃ κανένας κι' ἀνοίξῃ μὲ ἀντικλείδι ἢ σπάσῃ τὴν κλειδαριά, καὶ τὸν ληστέψῃ!...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΕΡΝΗ ΧΑΡΑ

Ὦ! δὲς τὴ. γέρικην ἐλιὰ τὴν πονεμένη
Στὸ ἔρμο κουφάρι της χαρὰ κάποια [ἀπομένει
Κι' ἂν φτερουγίσανε μιᾶς νειότης της [οἱ πόθοι
Κι' ἂν ὁ κισσὸς τὸ νεκροσάβανό της [κλώθει
Πράσινο ἀκόμα στὴν κορφὴ κάποιο [βλαστάρι
Στὴ φύση μέσα λουλουδίζει — μὲ τὶ [χάρη —
Καὶ λίγο πάνω του χαμόγελο ἔχει γείρει
'Απ' τὸ χρυσόφωτο τῆς χτίσης πανηγύρι
Κι' ἀκόμα ψάλλει τὸ τζιτζίκι μεσ' στὰ [φύλλα
Τὸ φῶς ποὺ θάμπωσε τοῦ θρήνου τὴ [μαυρίλα
Καὶ τὸ κλαδάκι στὴν κορφὴ ποὺ θάλλει [μόνο
Μέσ' στοῦ δεντροῦ. γλυκοχαμόγελο τὸν [πόνο
Καὶ τὸ τζιτζίκι ποὺ μονότονα ὅλο [ψάλλει
Στὸν ἴδιο πάντοτε σκοπό του ἀγάλι- [ἀγάλι
Εἶναι ἡ χαρὰ - στερνὴ χαρὰ - πάνθεϊ [ὁλοένα
Στὰ νειάτα μέσα τῆς ἐλιάς τὰ μαραμένα

Ζέφυρος [Α']

ΜΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Κεῖ, κάτου στὴν ἀκροθαλασσιά, ἔκανα τὴ γνωριμία μ' ἕνα παγκάκι. Κεῖ πήγαινα κάθε νύχτα, καθόμουνα καὶ τὄχα ἀγαπήσει πολύ, τὸ θεωροῦσα σὰ δικό μου χτῆμα.

Στεκόταν μὲ τὰ δυό του ποδάρια πάνω ἀπὸ ἕνα βράχο, ποὺ ἀπὸ κάτω ἦτανε κούφιος. Ἡ θάλασσα καθὼς ἔμπαινε στὸ βαθούλωμα γινόταν θερὸ καὶ μούγκριζε. Γινόταν τέρας, ἀπὸ κεῖνα ποὺ ὑπάρχουν στοὺς μύθους μοναχά, καὶ κρόμαζε μ' αὐτὸ τὸ γαυγητό της. Ἀλλὰ σὲ μένα φαίνονταν σὰ τὴ μάννα ποὺ νανουρίζει τὸ μικρό της, μ' ἕνα γλυκόφωνο τραγουδάκι. Καὶ τὸ παιδάκι τῆς μάννας θάλασσας ἤμουνα γώ.

Καθόμουνα κεῖ, καὶ ρέμβαζα κι' ὀνειροπολοῦσα καθὼς τὸ φεγγάρι ἔρριχνε τὴν ἀσημέια του γραμμὴ πάνω στ' ἀκύμαντα νερά, σὲ φίδι ποὺ σέρνεται. Τ' ὀνειροπολήματα ὅμως αὐτὰ τὰ χαλοῦσε πότε-πότε ὁ μονότονος χτύπος τῆς μηχανῆς κανενὸς καϊκιοῦ ποὺ περνοῦσε μ' ἕνα κούνημα λιγιστὸ σὰ λίκνισμα, καΐκια ποὺ τὰ βλέπεις μὲς τὴ φεγγαρόλουστη βραδυά, ὡραῖα, μὲ τὰ καγκελωτὰ μπράτσα τῆς πρύμνης, καὶ τ' ὡραῖα ἀνοιχτὰ κάτασπρα πανιά, ποὺ περνᾶνε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τότε βλέπεις θέαμα θεσπέσιο, γιὰ νὰ κρυφτοῦνε πάλι στὸ μαῦρο σκοτάδι στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας, ποὺ τὴ σχίζει στριγγὰ μόνο τὸ ἱερόσυλο νουὶ-νουὶκ τῆς μηχανῆς, καὶ νὰ χαθοῦνε σιγὰ-σιγά, ἐνῶ σὺ ξεχωρίζεις μόνο ἕνα μαῦρο ὄγκο ποὺ φεύγει...

Κεῖ κάτου στὴν ἀκροθαλασσιὰ εἶχα κάνει τὴ γνωριμία μ' ἕνα παγκάκι καὶ πήγαινα κι' ἄκουγα τὸ μουγκρητὸ τῆς θάλασσας, καὶ κοίταζα ρεμβάζοντας τοῦ φεγγαριοῦ τὴν ἀσημένια γραμμή.

Λευκὸς Πρίγκηψ [Β]

ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ

Τὰ ρόδα ἀνθίσανε καὶ στέλνουνε φιλιὰ
Τὰ πράσινα κλαριὰ στὸ πρῶτο χελιδόνι,
Κ' ἔρχεται αὐτὸ καὶ ξαναχτίζει τὴ φωλιὰ
Στὸ βορεινό μας ὁλομόναχο μπαλκόνι.
—Τί τὸ μπαλκόνι ὁλοχρονὶς πλέει μεσ' [στὴ λύπη
Καὶ μεσ' στὶς σκιὲς ποὺ τοῦ χλωμιά- [ζουν τὴν εἰδή,
Καὶ πικροκλαίει γιὰ τ' αὐγινὸ φῶς ποὺ [τοῦ λείπει
Καὶ γιὰ τὸν ἥλιο ποὺ ποτὲ δὲν ἔχει δεῖ.
Ὅμως τοῦ Μάρτη μὲ στοργὴ τὸ χελι- [δόνι,
Ἀσφροφερμένο στ' ἀνοιξιάτικα φτερὰ
Ἀνιστοράει αὐγὲς καὶ δείλια φωτερὰ
Στὸ βορεινό μας ὁλομόναχο μπαλκόνι.

Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες [Α']

ΤΟ ΦΤΩΧΟΥΛΙ

Στὴν γωνιὰ τοῦ δρόμου, στὰ σκαλιὰ ἑνὸς ἐρειπωμένου σπιτιοῦ, βλέπω ἕνα φτωχούλι. Τὰ ξανθὰ μαλάκια του ἀκάθαρτα καὶ ἀχτένιστα ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ βρώμικο σκοῦφο ποὺ σκεπάζει τὸ κεφάλι του. Ἕνα ταλληράκι ποὺ τοῦ ρίχνω στὴν βρώμικη ποδίτσα του εἶναι ἄξιο νὰ τὸ κάνει νὰ χαμογελάση καὶ νὰ μοῦ ρίξη ἕνα βλέμα γεμάτο εὐγνωμοσύνη στὸ ἔρημο δρόμο ἡ πρωϊνὴ παρέα του καὶ τὸ χασομέρημα τῶν πέντε λεπτῶν εἶνε ἀπαραίτητης.

Τὴν τρίτη εἶχα διαγωνισμὸ Νέα καὶ ἔτρεχα γιὰ νὰ μὴν ἀργήσω. Ἀλλὰ κοντοστάθηκα στὸ φτωχό. Σήμερα τὸ καϋμένο δὲν θὰ ἔχει τάλληρο κάτω ἀπὸ τὴν φόρμα του, εἶχα ξεχάση νὰ πάρω. Ἀλλὰ δὲν πειράζει, νὰ μοῦ λείψη ἐμένα τὸ κουλοῦρι καὶ τὸ ταλληράκι πέφτει στὴν ποδίτσα. Ἀλλὰ ἡ ματιά του ἦταν τόσο χαρούμενη, σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε: Μπράβο καλὰ ἔκανες. Καὶ τρέχοντας, πῆγα στὸ σχολεῖο. Ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένη, ἀσφαλῶς θὰ ἔγραφα καλά.

Μικρούλικο [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νίκος: Τάκη, εἶσαι φοβερὸς ὑπναρᾶς. Κοιμᾶσαι τώρα δέκα ὧρες συνέχεια!

Τάκης: Μὰ δὲν μποροῦσα νὰ ξυπνήσω νωρίτερα, γιατὶ ἔβλεπα ἕνα μεγάλο ὄνειρο καὶ περίμενα νὰ τελειώσῃ.

Ὀλυμπιονίκης

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 292ον ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

προταθέντος τὴν 3 Αὐγούστου 1940 πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1940 δημοσιευθεισῶν 198 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ *πρῶτος* τὰς εὑρεθείσας ὀρθὰς Λύσεις, ὁ *δεύτερος* τὰ Εὐσήμα Λύσεων καὶ ὁ *τρίτος* τὰ Εὐσήμα Ἐπιμονῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Α', § 25.

Οἱ *Ἰσότιμοι* ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 4.500 (τόσο στοιχίζει σήμερα καὶ τὸ μικρότερο κλισέ), καὶ νὰ γράφουν ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο), ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894—1942 (Β' Περίοδος) μὲ ἔκπτωσιν πεντακοσίων (500) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου νὰ γράφουν ὅμοιον Τόμον μὲ ἔκπτωσιν τετρακοσίων (400) δρ., καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσιν διακοσίων (200) δρ, ("Ιδε καὶ Ὀδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ε' § 9 καὶ 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ριχάρδος* 189, 19, 9.

Ἰσότιμοι: Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, 192, 20, 9. Σκυριανόπουλο, 192, 20, 9. Ρεπόρτερ 191, 20, 9. Γκάλικ, 196, 20. 9 Αἰὲν Ἀριστεύειν, 197, 20, 9. Σίφουνας, 183, 19, 9. Δοξασμένο Ἀκρωτήρι, 183, 19, 9. Ἄρης, 188, 19, 9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φιλόσοφος Σωκράτης*, 178, 18, 9. *Νυχτοτρέγουδο* 175, 18, 8.

Ἰσότιμοι: Ἄσπρος Γλάρος, 178, 18. 9. Ταυρομάχος, 170, 17, 8. Ἅγις, 161, 17, 8. Ἡλιοπερίχυτη, 175, 18, 8. Λευκὴ Καμέλια, 166, 17, 8. Μαχαρανή, 178, 18, 9.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πειραιώτισσα*, 139, 15, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἡρακλῆς, 135, 14, 6. Μόνα Λίζα, 111, 12, 6. Ἀδολάρ. 107, 11, 4. Σιδερένιο Χέρι, 111, 12, 9.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κρεμανταλᾶς, 21, 3, 2. Παπουτσωμένος Γάτος 23, 3, 1. Γκλόρια, 73, 8, 4. Θύελλα, 69, 7,3. Ἑλληνίς, 80, 8, 4. Ριχάρδος Λεοντόκαρδος 75, 8, 5. Τσάρος, 49, 5, 2. Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, 13, 2, 1. Φοῖνιξ, 87, 9, 4. Φὸν Μόλτκε, 53, 6, 3. Μηδὲν Ἄγαν, 72, 8, 3.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πληγωμένος Ἀετός*, 160, 16, 8.

Ἰσότιμοι: Νηρέας, 187, 19, 9. Γεώργιος Ἐμμ. Ἀποστολάκης, 185, 19, 9. Ἄλκης Μύρας, 174, 18, 9, Ζωόφιλος, 177, 18, 9. Ἀρκουδοπουλάκης, 188, 19, 9. Αἴγλη, 181, 19, 9. Ροβινσὼν Κροῦσος 181, 19, 9. Μορφεύς, 192, 20, 9. Νεφέλη, 161, 17, 9. Μικρὴ Λαίδη, 188, 19, 9. Λουλούδι τοῦ Ὑμηττοῦ, 177, 18, 9. Γαλανομάτα, 176, 18, 9. Ὀνειροπόλος τοῦ Ταϋγέτου, 198, 20, 9. Ναυτόκουλο τῆς Ἕλλης, 181, 19, 9. Ἄσπρο Κουνελάκι, 191, 20, 9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐγώ*, 122, 13, 7. *Μπουμπουνάκι*, 121, 13, 9.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σκαθάρι*, 107, 11, 4.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μικρὴ Βιρτουόζα, 92, 10, 9. Ποδηλάτρια, 63, 6, 3. † Μᾶρκος Μπότσαρης, 84, 9, 8. Μικρούλα Ντόριτ, 60, 6, 3. Γλυκειὰ Ἠπειρωτοπούλα, 80, 8, 9. Μουσίτσα, 97, 10, 8.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Αἰγιοπελαγίτης, 49, 5, 2. Σφίγξ, 1, 1, 1. Κόμης Μοντεχρήστος, 36, 4. 2. Λυκόπουλο, 14, 2, 1. Γαλανόλευκη Ἑπτάλοφος, 25, 3, 1. Κοτσιδοῦ, 25, 3, 1. Ναύαρχος Μιαούλης, 11, 2, 1. Χιονισμένος Αἶνος, 25, 3, 2. Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, 26, 3, 3. Ἀκτὶς Χαρᾶς, 24, 3, 1. Κεφαλληνιτοπούλα, 34, 4. 2. Ἡλιοβασίλεμα, 12, 2, 1. Τρελούτσικος 52, 6, 3. Ξανθούλα 25, 3, 1. Νυχτολούλουδο, 38, 4, 2. Δικέφαλος Ἀετός, 16, 2, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΥ ΕΡΑΝΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

17ον Δελτίον

Παροδίτης	Δρ.	300—
Ρένα Καλοτύχου	»	300—
Μικρὴ Πιανίστα	»	700—
Πόνος	»	5.000—
Δ. Ροῦσος	»	175—
Ἥλιος	»	700—
Χριστ. Ἀσζαρῆς	»	220—
Ἄσπρο Κουνελάκι	»	1.000—
Σύλλογος Πυρσὸς	»	1.000—
Εἰρηνούλα Καρακώττα	»	1.000—
Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ	»	700—
Γιγάντιος Πιτσιρίκος	»	500—
Πρωτευουσιάνος	»	1.000—
	Δρ.	12.595—
Προηγούμεναι εἰσφοραὶ	»	155.250—
Ἐν συνόλῳ μέχρι 21/3/943	»	167.845—

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 26 Μαρτίου 1942

ΜΕ τὸ φυλλάδιο τοῦτο τελειώνει ἡ Α' Τριμηνία τοῦ 1943. Ὅσοι δὲν ἀνανέωσαν τὴ συνδρομή τους γιὰ τὴ Β', ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἑπόμενο (Ἀπρίλιος - Ἰούνιος), παρακαλοῦνται νὰ τὴν ἀνανεώσουν' κι' ὅσοι χρωστοῦν ἀκόμα καὶ τὴν Α', νὰ πληρώσουν συγχρόνως κι' αὐτήν, ἀλλέως θἀναγκασθῶ νὰ τοὺς διακόψω (κι' εἶπα γιὰ ποιοὺς λόγους δὲν τὸ ἔκαμα ὡς τώρα). Ἡ συνδρομὴ πρὸς τὸ παρὸν μένει ἀναύξητη (δρ. 2,000 κατὰ Τριμηνία, ἑπομένως γιὰ Α' καὶ Β', ὡς τὸ τέλος Ἰουνίου, θὰ πληρώσετε τὸ ὅλον δρ. 4.000). Γιὰ τὴν Γ' καὶ τὴν Δ', δὲν ξέρω ἀκόμα τί θὰ γίνῃ. Ἂν τὰ ἔκδοτικὰ ἔξοδα θὰ ἐξακολουθήσουν νἀνεβαίνουν, θἀναγκασθῶ κι' ἐγὼ ναὐξήσω τὴ συνδρομή, ὅπως τὸ ἔκαμαν κιόλα ὅλα τἄλλα περιοδικὰ κι' ὅλες οἱ ἐφημερίδες.

Θυμίζω καὶ τὴν ἔκπτωση στὴν τιμὴ τῶν παλιῶν μου Τόμων γιὰ τὸ καλοκαίρι. Ἐπειδὴ μάλιστα, μὲ τὸ ζήτημα τοῦ χαρτιοῦ, ἄργησε πολὺ νὰ κυκλοφορήσῃ τὸ προηγούμενο φυλλάδιο, ὅπου δημοσιεύθηκε ἡ σχετικὴ ἀγγελία, *παρατείνω τὸν προθεσμία ὡς τὸ τέλος Ἰουλίου*. Ὠφεληθῆτε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία νἀγοράσετε Τόμους μου μὲ 6.000, 5,500 καὶ 5,000 δραχμές, γιατί, ἅμα τελειώσῃ ἡ προθεσμία, θἀνατιμηθοῦν.

Παρακαλῶ ἐπίσης ὁσους ἀλλάζουν διαμονή, νὰ μοῦ τὸ δηλώνουν ἐγκαίρως, στέλνοντας καὶ 200 δραχμὲς γιὰ τὴ νέα τους ταινία, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν θὰ λαβαίνουν τὸ φυλλάδιο καὶ δὲν θὰ ἔχω καμμιὰ εὐθύνη.

Ζέφυρε, μὴν παραξενεύεσαι, γιατὶ πολλὲς φορὲς συνέβη αὐτό: νὰ πάρω δηλαδὴ γιὰ δάνειο, γιὰ ξένο, ἕνα κομμάτι σταλμένο γιὰ τὴ Σελίδα, ποὺ ἡ ὀμορφιά του, ἡ τέχνη του προπάντων, μ' ἔκαναν νἀμφιβάλλω ἂν εἶναι πρωτότυπο. Τὸ ποίημά σου «Στερνὴ Χαρὰ» κανένα ὡρισμένο ὅμοιο του δὲν μοῦ θύμισε, κι' ἐπειδὴ μὲ βεβαιώνεις πὼς εἶναι δικό σου, τὸ πιστεύω καὶ τὸ δημοσιεύω, καὶ μάλιστα μὲ τὸ [Α'] ποὺ τοῦ ἀξίζει. Νομίζω ἀκόμα, καὶ πρέπει νὰ συμφωνήσης, πὼς ἡ ἀμφιβολία μου, ἡ παρεξήγησή μου, εἶναι πρὸς τιμή σου. Ὁ Παῦλος Νιρβάνας διηγεῖται κάπου πὼς ὅταν ὁ Λάμπρος Πορφύρας, μαθητὴς ἀκόμα ὀνομαζόμενος Δημήτριος Σύψωμος, ἔδειχνε τὰ πρῶτα του ποιήματα, ὅλοι ἔλεγαν πὼς ἦταν... ἀνεργαφές. Γιὰ τὸ ἄλλο, καλὰ ἐμάντεψες: δὲν τὸ ἔκριτε ὁ κ. Ξ., οὔτε τὸ εἶδε καθόλου.

Ἂν καὶ ἀργά, ἐπανορθώνω, *Χαΐδω*, τὸ λάθος ποὺ ἔκαμα στὴν «46η Κυριακή»: Τὄνομά σου '*Ηρὼ τὸ πῆρα γιὰ ψευδώνυμο καὶ σὲ ἀνέφερα μ' αὐτό, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ σὲ πῶ *Χαΐδω*. Δυστυχῶς, δὲν μποροῦν πιὰ νὰ τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψι οἱ στατιστικογράφοι τῶν Εὐσήμων, ἐσύ ὅμως θὰ ἔβαλες στὴ σημείωσή σου καὶ τὰ εὔσημα αὐτὰ ποὺ πῆρες ὡς '*Ηρώ.

Μαρίλλη, ἔλαβα καὶ τὶς δυό σου ἐπιταγὲς κι' ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες τοῦ ὡραίου γράμματός σου ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. Μὲ ρωτᾶς ἂν ἕνα ξενόγλωσσο ποίημα μπορῇ νὰ μεταφρασθῇ καὶ στὸ πεζό, ἢ ἂν πρέπῃ ἀφεθκτως νὰ γίνῃ πάλι σὲ στίχους. Ὄχι, αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπαραίτητο, τὸ ξενόγλωσσο ποίημα γίνεται ἐξαίρετα καὶ στὸ πεζό. Ἐννοεῖς ὅμως πὼς ἡ ἀξία τῆς μεταφράσεως εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ὅταν ἀποδίδῃ καὶ τὴ μορφὴ τοῦ πρωτοτύπου, τὸ στίχο, τὸ μέτρο κτλ. φτάνει νὰ μὴν ἀλλοιώνῃ τὸ νόημά του. Κι' ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν εἶναι πάντα εὔκολο, κάποτε προτιμοῦμε μιὰ καλὴ καὶ πιστὴ μετάφραση στὸ πεζό. Ἀπ' αὐτὴν μαθαίνει κανένας τουλάχιστο τὸ *τί λέει* ὁ ξένος ποιητής, ἂν ὄχι καὶ τὸ *πῶς τὸ λέει*. Ἀπ' ὅλες π. χ: τὶς ἔμμετρες μεταφράσεις τῆς «Κόλασης» τοῦ Ντάντε, χρησιμώτερη, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη, εἶναι ἡ πεζὴ τοῦ κ. Κ. Καιροφύλα.

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω χῶρο ν' ἀπαντήσω, γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ φυλλάδιο πρέπει νὰ δημοσιευθοῦν πολλὲς ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων. Φύλαξα τὰ γράμματά τους γιὰ τὸ ἐρχόμενο.

Ὠραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν κι' οἱ ἑξῆς: *Σιμοῦν* (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα σου μὲ τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὰ φετεινά μου φυλλάδια κι' ἀπὸ ἄλλα σου διαβάσματα· τὸ «Νόστιμον Ἦμαρ» τοῦ κ. Ξενοπούλου, στὰ σχολικὰ Ἀναγνώματα, εἶναι κουτσουρεμένο· ὁλόκληρο ὑπάρχει μόνο στὸν Γ' Τόμο τῶν «Διηγημάτων» του· ἐσὺ ποῦ τὸ διάβασες;) *Ἡρωϊκὴ Πίνδας* (πραγματικῶς, τὰ μαθήματά σου εἶναι πολλὰ καὶ καταλαβαίνω πὼς σπάνια θὰ εὐκαιρῇς νὰ μοῦ γράψῃς· ἂς εἶναι, ἐλπίζω νἀναπληρώνῃς τὸ καλοκαίρι·) *Μικρὸς Φιλοθεάτης* (τὸ κομμάτι σου «Ἀγκομαχώντας» εἶν' αὐτό, ἢ γράμμα σὲ μένα; πάντως, δὲν θὰ τὸ ἐνέκρινα γιὰ τὴ Σελίδα, περμένω τίποτ' ἄλλο·) *Θλιμμένος Ἱππότης* (ἔλαβα τὸ ὑπόλοιπον, εὐχαριστῶ· τὰ φυλλάδια ἐκεῖνα σοῦ τὰ ξανάστειλα· «Στέλλα Βιολάντη» ὑπάρχει στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Κολλάρου· δὲν ἔχει ἀντίτυπα ὁ κ. Ξ. γιὰ νὰ σοῦ στείλη) *Γλυκειὰ Ἠπειρωτοπούλα* (χαίρω ποὺ εἶσαι τόσο εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰ νέα μου φυλλάδια· σ' εὐχαριστῶ ποὺ στὸ σχολεῖο «θὰ προπαγανδίσης λίγο καὶ γιὰ μένα»· κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα νὰ μοῦ στείλης, ἄλλα ὄχι σκίτσο, ὅλεν δημοσιεύω πρὸς τὸ παρὸν Καλλιτεχνικὴ Συνεργασία·) *Ἀντίφασις* (ἔχω μπροστά μου τρία παλιὰ σου γράμματα ποὺ τὰ ἐξετέλεσα· αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα· ὁ ἀδελφός σου ποὺ πρέπει νὰ στείλῃ ἄλλο· γιὰ τὸ ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ πολύ·) *Ροδόχρυσο Συννεφάκι* (αὐτὸ σοῦ ἐδιάλεξα· γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τὰ καλὰ λόγια εὐχαριστῶ· περμένω καὶ κανένα κομμάτι σου γιὰ τὴ Σελίδα, γιατὶ τὸ παλιὸ ἐκεῖνο δὲν τὸ θυμοῦμαι·) *Βουρκωμένο Κῦμα* (δὲν σοῦ ἀπάντησα στὰ παλιά σου γράμματα, ἀλλὰ ἐξετέλεσα ὅλες σου τὶς παραγγελίες καὶ περιμένω νέες·) *Θρυλλικὴ Ροδόπη* (ναί, ἐπειδὴ τὸ *Σ.Π.* δὲν ἦταν κατάλληλο —καὶ καταλαβαίνεις γιὰ ποιὸ λόγο— ἀπὸ τἄλλα σοῦ ἐνέκρινα αὐτό· ἀνανεώθηκε πρὸ πολλοῦ κι' ἡ συνδρομή σου γιὰ τὴν Α' Τριμηνία κι' εὐχαριστῶ· πρέπει ἀκόμα νὰ σοῦ πῶ πὼς πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ τελευταῖο σου γράμμα, «μιὰ δειλὴ ἀχτίδα ἀπὸ γρίλλια» κτλ.) *Ἐλεύθερος Τοξότης* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πολύ· ναί, στὸ νησί σας εἴσθε τώρα ἀρκετὰ Διαπλασόπουλα —καὶ τί καλά!— ὅποτε μπορεῖτε νὰ ἱδρύσετε καὶ Σύλλογο·) *Πύρινο Δάκρυ* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· σοῦ κρατῶ συντροφιὰ στὴ μοναξιά σου καὶ χαίρω πολὺ νὰ τὸ συλλογιέμαι· νὰ σοῦ εὐχηθῶ τώρα νὰ μπορέσης κάποτε νὰ φύγης ἀπὸ τὸ νησί σου, νἀρθῇς π. χ: στὴν Ἀθήνα; δὲν ξέρω ἂν θἄσαι πιὸ εὐτυχισμένος...) *Ἀλφρέδος* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσο καλὰ λόγια καὶ χαίρω γιὰ τὴ γνωριμιά·) *Αὐκομήδης* (γιὰ σένα αὐτό· ἢ, μ' εὐχαριστεῖ πάρα πολὺ ἡ διαπλασιακὴ αὐτὴ κίνησι ποὺ εἶναι τώρα τόσο ζωηρὴ κι' ὡραία στὸ νησί σας·) *Μαρτίνος* (ἐξαιρετικὰ ὡραῖο τὸ γράμμα σου· πραγματικῶς, ὁ ἀδελφός σου, μὲ τὰ ξεσπαθώματά του, ἔκαμε νὰ μεγαλώσῃ ἀρκετὰ ὁ διαπλασιακὸς κύκλος στὸ νησί σας·) *Μονάκριβη* (χαριτωμένο τὸ «κοττοκυνήγι»! εὐχαριστῶ πολὺ τὸ μπαμπά σου, μὰ καὶ σένα, γιὰ τὰ ξεσπαθώματα· σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιο ἐκεῖνο μὲ τὸν Πίνακα·) *Βασίλισσα τῶν Γρύλλων* (κι' ἄλλοι μοῦ εἶπαν πὼς ὁ Τόμος μου τοῦ 1942, μ' ὅλα τὰ ἐπόδια ποὺ ἀπάντησε ἡ ἔκδοσή του, εἶν' ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους· ἢ κ. Μ. σοῦ εἶπε καλά: αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, μιὰ ἰδέα μπορεῖ νὰ τὴν πάρῃ κανένας κι' ἀπ' ἄλλοῦ·) *Μαργαρίτα Σ. Κουρβετάρη* (ὀχτὼ χρόνια, πῶς πέρασαν! ἔ, τώρα ποὺ μεγάλωσες κι' ἔγινες «καλὴ καὶ στὴν ἐπιστολογραφία» — πραγματικῶς, πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου— νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά·) *Κίτρινη Ἀράχνη* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· ὡρισμένως κάθηκε στὸ ταχυδρομεῖο τὸ γράμμα ποὺ σοῦ ἔγραφε ὁ κ. Ξ., εὐχαριστώντας γιὰ τὸ δῶρο σου, καὶ λιπᾶται πολύ·) *Ἅγις* (δὲν φανταζόσαι πόσο μὲ χαροποίησε τὸ δελτάριό σου ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου, ἂν καὶ ἄργησα νὰ τὸ λάβω...).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀηδόνι τοῦ Νότου κ. (ΡΠ). Ἐγὼ εἶμ' ἐγώ, κ. (ΙΖ). Ἀρλεκίνος, ἁ. (ΘΜ). Ἡρωῖς τῶν Ἱπποτῶν, κ. (ΕΚ) Πριγκήπισσα τῶν Ἱπποτῶν, κ. (ΙΖ). Δόκιμος, ἁ. (ΑΑ). Κυνηγός, ἁ. (ΧΑ). Ρέα Χάρη, κ. (ΤΑ). Κλεῖ-Κλεῖ, κ. (ΚΠ). Ὀνειροπόλος Ποιητής, ἁ. (ΑΠ). Πολύξερος, ἁ. (ΝΚ). Ρέα, κ. (ΡΒ). Βαρβακειόπαις, ἁ. (ΓΒ). Γιολάντα, κ. (ΚΕ(. Σκανδαλάκι, κ. (ΔΜ). Πιστὴ Ἑλληνοπούλα, κ. (ΕΠ). Σαλάτα, κ. (ΣΑ). Κυανόλευκος, ἁ. (ΔΦ). Ἀπριλιάτικο Τριαντάφυλλο, κ. (ΜΚ). Ἱππότης τῆς Ἐρήμου, (ΔΣ). Ἄγνωστος τοῦ Τραίνου, κ. (ΡΔ). Καπετὰν Ταραξίας, ἁ. (ΓΔ). Νικητὴς τοῦ Μέλλοντος, ἁ. (ΕΑ). Σαπουνόφουσκα, κ. (ΚΠ). Ἐνδοξη Σουλιωτοπούλα, κ. (ΤΜ). Μόνικα, κ. (ΜΠ). Φαληριώτισσα, κ. (ΜΠ). Μαῦρο Ντόμινο, ἁ. Μέγας Θορυβοποιός, ἁ. (ΜΜ). Ἀθάνατος Ἕλλην, ἁ. (ΓΟ). Γαλάζιος Ἀετός, ἁ. (ΝΓ). Φάντης, ἁ. (ΔΕ). Ἄγνωστος Γνώστης, ἁ. (ΙΠ). Σπίρτο Μονάχο, ἁ. (ΚΠ). Ἀρκαδικός, ἁ. (ΔΦ). Μενεξεδάκι, κ. (ΜΠ γιατὶ τὸ Μυρτιὰ ἀνήκει εἰς ἄλλην). Ναυτόπαις, ἁ. (ΙΦ). Σύλλογος Φοίνιξ, Ἄρχων, ἁ. Σπασμένο Βιολί, ἁ. (ΓΒ). Σφενδόνη, κ. (ΑΠ). Ἐλατο, κ. (ΠΑ). Μελαχροινὴ Κρητικοπούλα, κ. (ΕΑ). Ψηλορείτης, ἁ. (ΠΑ). Δροσόλουστη, κ. Ὀράτιος, ἁ. (ΑΜ). Δροσιὰ τ' Ἀπρίλη, κ. (ΑΑ). Ἀερόδυναμικος, ἁ. (ΙΑ). Κατσαρομάλλης, ἁ.(ΑΚ). Παῖζὸς Ἱππεύς, ἁ. (ΑΚ). Ἀνέσπερος, ἁ. (ΚΗ). Μεσαιωνικὸς Ἱππότης, ἁ. (ΖΑ). Κρητικὸ Ἀστέρι, κ. (ΚΜ). Πλοῦτος Ἰάσωνος, ἁ. (ΠΠ). Σαμωτάκι, ἁ. (ΝΣ). Τρίτων, ἁ. (ΠΚ). Βασιλοπούλα τῶν Ὀνείρων, κ. (ΣΚ). Τιτανικός, ἁ. (ΚΚ). Βρυκόλαξ, ἁ. (ΑΜ). Νούφαρο, κ. (ΧΡ). Αὔρα τῆς Θάλασσας, κ. (ΜΜ). Παλιοφαληριώτης, ἁ. (ΣΧ). Μίμης, ἁ. (ΣΧ). Καπετὰν Ματαπάς, ἁ. (ΠΡ). Εὔα Λύρα, κ. (ΜΚ). Πορφυρογέννητος, ἁ. (ΑΜ). Μπερλίνα, κ. (ΑΜ). Κοντοφεβιθούλης, ἁ. (ΣΜ). Δημήτριος Ἐκδικητής, ἁ. (ΔΑ). Μυρωμένο Τριανταφυλλάκι, κ. (ΕΔ). Λεμονόκουπα, κ. (ΦΙ). Τρελλὸ Ναυτάκι, κ. (ΚΛ). Ἀστάρτη, κ. (ΔΖ). Σκοπηλὸ Ἄρμα, ἁ. (ΝΚ). Μαντάρι, ἁ. (ΑΚ). Ἀρχαία Ἑλληνίς, κ. (ΚΚ). Ἀθάνατο Πουλί, κ. Μικρὸ Ναυτάκι, ἁ. (ΚΚ). Ἀφρόπλαστη, κ. (ΜΦ). Ἀράχνη, κ. (ΣΦ). Ἰωάννης Βαρβάκης, ἁ. (ΠΝ). Τρελλὴ Ἀμαζὼν, κ. (ΕΠ). Πάφ-Πούφ, κ. (ΕΕ). Στρουμπούλω, κ. (ΔΑ). Ρεῖκι, κ. (ΑΤ). Παιδὶ τοῦ Μωριᾶ, ἁ. (ΔΤ). Ναυαρχίνα, κ. (ΘΤ). Χαλύβδινος Ἀεροπόρος, ἁ. (ΧΚ). Εὔθυμος Χαρακτὴρ, ἁ. (ΠΗ). Σύλλογος «Διαπλασιακὴ Ἠχώ», Ἀντίφασις, κ. (ΕΑ). Ζαννέτα, κ. (ΟΣ). Ρόδη Κρίνου, κ. (ΠΒ). Σανθὸς Σεῖχης, ἁ. (ΓΚ). Πρωτοπόρος, ἁ. (ΓΚ). Λυκαβητὸς, ἁ. (ΔΤ). Τρικυμία, κ. (ΡΑ). Ματθίας Σαντόρφ, ἁ. (ΕΓ). Χάρις Θύελλας, ἁ. (ΧΑ). Ἐδεσσαία, κ. (ΝΚ). Θρῦλλος Πεύκης, ἁ. (ΘΜ). Κῦμα τοῦ Θερμαϊκοῦ, κ. (ΖΔ). Βασίλισσα τοῦ Γέλιου, κ. (ΜΧ). Ρομπὲν τῶν Δασῶν, ἁ. (ΣΠ). Ἄχρηστος, ἁ. (ΣΠ). Περισπωμένη, ἁ. (ΣΠ). Ἀφρημένος, ἁ. (ΠΚ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Τσιγγούνης ἁ. Ἀπελευθερωτής, ἁ. Χαρουγὴ τῆς Λευτεριᾶς, κ. Καπετὰν Ἀμίντας, ἁ. Ἀθάνατος Ἑλλάς, κ. Σημαία τῆς Ἐλευθερίας, κ. Πονηρούλης, ἁ. Μικρὸς Ἀντάρτης, ἁ. Ζουμπουλένια κ. Γλωσσᾶς, ἁ. Νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ, κ. Παλιὸ Βιολί, κ. Χρυσόπτερος Ἀετός, ἁ. Ζίτσα, κ. Ἀμαδρυάς, κ. Φανούριος, ἁ. Καπετὰν Σκορπιός, ἁ. Χρυσάνθεμο, κ. Ναύαρχος Κουντουριώτης, ἁ. Ἕλληνας, ἁ. Αἴολος, ἁ. Ψυχὴ τοῦ Δάσους, κ. Μυρτώ, κ. Ἄλκης Νάρκισσος, ἁ. Μεγάλη Ἰδέα, ἁ. Αὔρα τῆς Ἐλευθερίας, κ. Ἀντίλαλος τοῦ Λόγγου, κ. Κίτρινη Ἀράχνη, κ. Μονάκριβη, κ. Σεληνιώτικος Ψαρᾶς, ἁ. Κόκκινη Γατούλα, κ. Ροδοκοκκινίτσα, κ. Πήγασος, ἁ. Τσιτσετοῦ, κ. Ἡρωϊκὴ Πίνδος, κ. Ἀστραπόγιαννος, ἁ, Καπετὰν Τηλιγάδης, ἁ. Σύλλογος Καλλιτέχνες, Πράσινο Ἄλογο, κ. Ἁρμονία, κ. Βασίλισσα τοῦ Τραγουδιοῦ, κ. Εὐχὴ τῆς Μάνας, ἁ. Ἱπποτὴς Νευρόσπαστο, ἁ. Μικρὴ Πιανίστα, κ. Μικρὴ Ἀοιδός, κ. Ἀθῶο Διαβολάκι, κ. Ἀνθισμένη Πασχαλιά, κ. Ἐλεύθερος Γλάρος, ἁ. Μὴ Ρωτᾶς, κ. Θέμις, κ. Θλιμμένη Κοπελλιά, κ. Βοναπάρτης, ἁ. Μικρὴ Μαρκησία, κ. Χειμαριωτοποῦλα, κ. Μαγεμένο Δοξάρι, κ. Εὔθυμος Πρόσκοπος, ἁ. Καμέλια, κ. Ἴκαρος, ἁ. Δήμητρα, κ. Γενναῖος Ἀεροπόρος, ἁ. Λάμπρος Κατσώνης, ἁ. Γαλάζια Φλόγα, κ. Μυρσίνα, κ. Δοξασμένη Ὕδρα, κ. Ὑδραιόπουλο, ἁ. Χαραυγή, κ. Ἀνώνυμος, ἁ. Κρητικόπουλο, ἁ. Ἴδας, ἁ. Ἄλκης Μύρας, ἁ. Μορφεύς, ἁ. Χρυσὸς Ἀετός, ἁ. Ροδοδάφνη, κ. Γαλάζιο Νησί, κ. Ἑλληνίς, κ. Τσαρουχάκι, κ. Ἀναλαμπή, κ. Θύελλα, κ. Ἥλιος, ἁ. Ἀταλάντη, κ. Ἀττὲ Ἰράμ, κ. Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι, κ. Λαμπερὸ Ἀστέρι, κ. Θρῦλλος τοῦ Μωριᾶ, ἁ. Δεξιλεως, ἁ. Γελαστὴ Καλλιθέατις, κ. Πρίγκηψ τῆς Εὐτυχίας, ἁ. Δάμων, ἁ. Κουνελάκι, κ. Ἑλλάδα-Φῶς, κ. Στέφανος τῆς Δόξης, ἁ. Ἐξωτικὸ Λουλούδι, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Σταῦρον Δ. Λίβαν*** (σ' ἐνέγραφα καὶ σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια ἐξ ἀρχῆς· χαίρω γιὰ τὴ γνωριμία, κι 'ἐλπίζω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς') ***Αἰσιόδοξον*** (τὰ φυλλάδια αὐτὰ ποὺ ζητεῖς σοῦ τὰ ἔστειλα μιὰ φορά, γιὰ δεύτερη, δυστυχῶς, δὲν ἔχω· ἔχουν ἐξαντληθεῖ') ***Θ. Α. Κουτσομητόπουλον*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τὸ ξεσπάθωμα· σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιο ποὺ δὲν ἔλαβες, γιατί τὸ εἶχα· ἀσπάζομαι καὶ τὸ νέο μου φίλο ***Ἠλία Μεγάλο***') ***Κώσταν Πλατσούκαν*** (εὐχαριστῶ τὴ μαμμά σου, τὴν παλιὰ Διαπλασοπούλα, ποὺ ἄμα μπῆκες στὰ δώδεκα, σ' ἐνέγραψε· ἢ, δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο, ὅπως εἶχαν κι' ἐκεῖνη κι' ἡ θειά σου, ποὺ τὶς θυμᾶμαι πολὺ καλά;) ***Σπυρίδωνα*** καὶ ***Παναγιώτην Σουρβάνου*** (τραπεζιτικὴ ἐπιταγὴ σας δὲν ἔλαβα, μόνο τὴν ταχυδρομικὴ· ὥστε πρέπει νὰ συμπληρώσετε') ***Καράλαμπον Δέπαγη*** (ἐν τάξει, τώρα θ' ἀνανεώσῃς γιὰ τὴ Β' Τριμηνία') ***Δογοτέχνην, Νηρέα, Πρόμαχον τῆς Ἐλευθερίας, Ροζελάνειαν*** κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 900οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Μαΐου.

101. Λεξίγριφος

Θεό, τὴ νιότη ποὺ δηλοῖ,
Καὶ τοῦ Αἰγαίου νῆσος,
Κάνουν ἀρχαῖο ποιητή,
Ποὺ θὰ τὸν ξέρῃς... ἴσως.

102. Στοιχειστενόγριφος

Χώρα τί μεγάλη ποὺ εἶμαι!
Κάπου στὴν Ἀσία κεῖμαι.
Τόνο, κεφαλή μοῦ ἀλλάξεις;
Ὄρος ἱερὸ κοιτάξεις.

103. Μεταγραμματισμὸς

Σίγμα ἂν πάρῃ ἀντὶ τοῦ Μὶ
Ζῶο τετράποδο μικρό,
Μεγαλώνει στὴ στιγμὴ
Κι' εἶναι τώρα τί χοντρό!

104. Αἴνιγμα

Βασιλιὰ τῆς Ἱστορίας
Καὶ γενναῖο, στ' ἀρσενικό·
Καὶ βασιλικιὰ γυναίκα,
Ἀλλὰ τῆς Μυθολογίας,
(Ἴδε καὶ κατακλυσμό),
Ἔχουμε στὸ θηλυκό.

105. Ψαροκόκκαλο

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινώσκωνται κατὰ σειράν: φρικτὴ ἀηδένεια, ἀρχαία πλουσία πόλις, τὸ ἀνώτερον ἐνετικὸν ἀξίωμα, κτηνὸν νυκτόβιον, πόλις τῆς Πελοποννήσου, τύραννος τῶν Συρακουσῶν, πόλις τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, σημάδι ἀπὸ κεύτημα.

106. Κρυπτογραφικὸν

12345671894	=Ἀρχαῖος ποιητής.
2171884	=Φυτὸν ἐδώδιμον.
8456231	=Ἐπιστήμη.
46784594	=Εἶδος φιλοσόφου.
526764	=Τρέφει.
6345264	=Ἔντομον ὀχληρὸν δι' ἵππους.
71481864	=Πτηνόν.
892934	=Μυθολογικόν.
921	=Θεά.

107. Διπλὸ Κεφάλι

ἔρμα, Ἴων, αὔρα, ὄρος, ἀσπίς, μηρός, ὗς.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλή, καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι, τ' ἀρχικὰ τῶν ὁποίων ν' ἀποτελοῦν περίφημον Ρωμαῖον.

108—114. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινὸν—τὸ πτερωτὸν—τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην κ.ο.κ.

Ἀρχαῖος ἱστοριογράφος—ᾠδικὸν πτηνὸν—μέγας κύκλος τῆς σφαίρας—ζῶον φορτηγὸν ἐξωτικὸν—ἀρχάγγελος—κριτὴς τῶν Ἑβραίων — ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητής.

115. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἀρχιτέκτονα, τὰ δὲ τρίτα γράμματα στρατηγὸν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

1, Υἱὸς τοῦ Νῶε· 2, Γεωγραφικὸς ὅρος· 3, Ἀρχαία νομισματικὴ μονάς· 4, Ἀρχαῖον φρούριον· 5, Χημικὸν στοιχεῖον· 6, Λατῖνος ποιητής· 7, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

116. Μικτὸν

πς — ειαει — κρβλ — ρειευεαι

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης συλλογῆς τῆς ΤΣΟΥΠΡΑΣ — Μικρὰ Τάξις, Β' Βραβεῖον. Ἐκ τῆς αὐτῆς ἔχουν δημοσιευθεῖ καὶ: Στοιχειόγριφος, Ἀναγραμματισμός, Μαγικὸν Γράμμα, Γρίφος].

Προσοχή! Προσοχή! Προσοχή!

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΕΦΘΑΣΕ!—Πῶς θὰ τὸ περάσετε πιὸ εὐχάριστα, εἴτε στὴν πόλη θὰ μείνετε, εἴτε σ' ἐξοχὴ θὰ πᾶτε; Ὁ τρόπος εἶναι γνωστός· Θὰ προμηθευθῆτε ὅσους περισσότερους μπορέσετε,

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Κάθε Τόμος «Διαπλάσεως» εἶναι ὁλόκληρη μορφωτική, διδακτικὴ καὶ διασκεδαστικὴ Βιβλιοθήκη. Καὶ γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσετε πιὸ εὔκολα γιὰ τὸ καλοκαίρι σας, ἕναν Τόμο Β' Περιόδου, ἀπὸ σήμερα ὡς τὶς 30 Ἰουλίου, θὰ τὸν πληρώνετε, ὄχι πιὰ 8,000 δρ., ἀλλὰ μόνον 6,000. Κι' ἀκόμα μεγαλύτερη ἔκπτωση: ὅσοι θὰ παίρνετε δυὸ **Τόμους μαζί,** *θὰ τοὺς πληρώνετε* δρ. 5,500 *τὸν ἕνα· κι' ὅσοι θὰ παίρνετε μαζὶ τρεῖς* **Τόμους κι' ἀπάνω** — *ὅσους θέλετε—θὰ τοὺς πληρώνετε μόνο* δρ. 5000 *τὸν ἕνα. Ἀλλὰ μὴν τὸ ξεχνᾶτε: ἡ ἔκπτωση αὐτὴ θὰ σᾶς γίνεται μόνο ὡς τὸ τέλος Ἰουλίου. Κατόπι οἱ Τόμοι θὰ στοιχίζουν πάλι 8,000 δρ., ἴσως μάλιστα, ἂν αὐξηθῇ ὡς τότε ἡ τιμὴ τῶν βιβλίων, καὶ περισσότερο . . . Ὥστε ἐπωφεληθῆτε.*

ΣΗΜ.—Ἡ προσωρινὴ αὐτὴ ἔκπτωση εἶναι ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο γιὰ συνδρομητὰς πού, ὡς τὴν ἡμέρα τῆς παραγγελίας τους, θὰ ἔχουν πληρώσει **τουλάχιστο** *τὴν Δ' Τριμηνία τοῦ 1943.*

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΜΓ - 252]

ΣΓΑ. «ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΣ»
Τμῆμα Διαγωνισμῶν

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ (ΜΒ'-976):

Α'. Βραβεῖον: **ΓΑΚΙΝΘΟΣ**
Β'. Βραβεῖον: **ΑΓΝΟΦΙΛΟΣ**
Γ' Βραβεῖον: **ΚΑΕΦΤΟΠΟΓΛΟ**

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ (ΜΒ'-1241):

Α'. Βραβεῖον ζωγραφικῆς: **ΜΗΛΙΤΣΑ**
Α'. Βραβεῖον Ποιήματος: **ΖΕΦΥΡΟΣ**
Α'. Βραβεῖον Πεζοῦ: **ΑΥΚΑΥΓΕΣ**
Β'. Βραβεῖον Πεζοῦ: **ΑΝΘΕΜΙΣ**

Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν. Βραβεῖα ἐστάλησαν.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐνδοσυλλογικοῦ διαγωνισμοῦ μεταφράσεως ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ἔχουν: Α'. Βραβεῖον (ἐκτὸς διαγωνισμοῦ τῇ αἰτήσει του): **ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ** — Β'. Βραβεῖον: **ΣΙΩΠΗΛΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ**

Τμῆμα Ψυχαγωγίας

Στὰς 31 Δεκεμβρίου ἑορτάσαμε μὲ τραγούδια καὶ χοροὺς τὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο τοῦ Συλλόγου καὶ τὸ τέλος τοῦ 1942. Ἐκόψαμε δυὸ βασιλόπιττες, μιὰ γιὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους, καὶ ἄλλη διὰ τὰ μέλη τοῦ κεντρικοῦ. Τῆς πρώτης τὸ νόμισμα ἔπεσε στὸν σύμβουλο ***Πεισίστρατο,*** τῆς δὲ ἄλλης στὸν ***Ψαριανό.***

[ΜΓ - 253]

ΣΤΟΠ!!!
ΠΡΟΣΟΧΗ !!!
Διαπλασιακὴ Συμμαχία
«ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΩΝ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ»
καὶ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗΣ ΑΕΓΕΩΝΟΣ»
Θεσσαλονίκης

[ΜΓ - 254]

Σὲ τὸ ***Ζίφουνα,*** τὸ νέο μου φίλο, πολλοὺς ἐγκάρδιους χαιρετισμοὺς (συναδερφικούς!).
Ντίνος Ζηριώτης

[ΜΓ-255]

Ὁ Σύλλογος «ΕΥΘΥΜΟΙ ΠΑΤΡΙΩΤΑΙ», ὕστερα ἀπὸ τὴ μεγάλη του ἐπιτυχία στὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρο του, εὐχεται τὸ νέον ἔτος χρόνια πολλὰ στὴ Διάπλασι καὶ μεγάλη κι' ἐλεύθερη εὐθυμία σ' ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα. **ΚΑΙ**

Προκηρύσσει διαγωνισμὸν ἐρωτήσεων:

1) Σὲ τί μᾶς ὠφελεῖ καὶ σὲ τί μᾶς βλάπτει, ἐὰν μᾶς βλάπτει, ἡ Διάπλασις.

2) Πῶς θέλετε νὰ περάσῃ τὸ 1943.

Διάρκεια δίμηνον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως.

Συμμετοχὴ 30 δραχμές. Βραβεύονται αἱ τρεῖς καλύτεραι ἀπαντήσεις εἰς ἀμφότερα τὰ ἐρωτήματα. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Δόσις: Χρῆστον Πλαζανέν διὰ σύλλογον «ΕΥΘ. ΠΑΤΡΙΩΤΑΙ», εἰς Δερβένιον Κορινθίας.

[ΜΓ-256]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»
Ἔγινε ἡ 17η καὶ 18η «Συγκέντρωση - Συζήτηση». Θέμα: «Ἡ ἑλληνικότητα στὴ ζωὴ καὶ στὴν τέχνη». Εἰσηγητής: ***Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες.*** Τὸν εὐχαριστοῦμε θερμά.

[ΜΓ - 257]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΝΕΡΕΑ
Α'.—*Λογοτεχνικὸς*: Πεζὸ ἢ ποίημα.
Β'.—***Μετάφραση ἀπὸ τὴν Καθαρεύουσα*** (Τρεῖς πρῶτες παράγρ. τοῦ διηγήματος «Ὑπὸ τὴν Βασιλικὴν Δρῦν», τοῦ Παπαδιαμάντη).

Συμμετοχή, 100 δραχμὲς γιὰ καθένα. ***Προθεσμία,*** 15 Ἰουλίου. ***Διεύθυνση***: Κώσταν Ἀγαπητίδην, Ραδινὲ 6, Ἀθήνα (1).

[ΜΓ - 258]

Μοναξιά, χάρηκα γιὰ τὴ γνωριμία.
Ἀθέατος

[ΜΓ-259]

Ζητεῖται... Ρώσσης, ἵνα ἐξηγήσῃ τὴν (ΜΓ'-151) τῶν ***Φαντασμάτων*** καὶ... βλακόμετρον ἵνα καταμετρηθῇ ἡ μεταφρασθεῖσα... ἐξυπνάδα (;;!)
Οἱ ***Νικελλαδίτισσες***
ΤΖΟΚΕΥ·
ΜΟΝΑ - ΛΙΖΑ

[ΜΓ - 260]

Ἄλλοτε μὲ καμάρι τὸ κάθε παληκάρι,
κι' ἡ κάθε δεσποινίδα (πόσες καὶ πόσους εἶδα),
πήγαιναν στὴν τῶν Παίδων (ποὺ γράφει καὶ ὁ Φαίδων),
Διάπλασι λεχθεῖσα, ἐχάιδευαν τὴν Πίσσα,
ἔβλεπαν τὴν οἰκία (κοινῶς τὸ σπιτικό),
καὶ μὲ φωνὴ γλυκεῖα καὶ γέλιο πιὸ γλυκό,
ἔλεγαν δυὸ κουβέντες, ποὺ ἔστεζαν σιρόπι,
καὶ τὸ στόμιβαν κατόπι.
Ἀλλάξαν τώρα οἱ καιροί, νέα μυαλά, νέοι χοροί
κι' ἡ κάθε δεσποινίδα
Προχθὲς ποὺ πῆγα εἶδα, κι' ἂν σοῦ γουστάρει μάθε,
κι' ὁ νεαρὸς ὁ κάθε, κάνανε τὴ Διάπλασι
φίλοι μαντά·α μαῦρα, τῶν Ἑουδαίων Χάβρα!
Μυστήριος

[ΜΓ - 261]

ΣΥΛΛΟΓ. «ΔΟΞΑ - ΕΛΛΑΣ»
Στὶ 14 τοῦ Φλεβάρη κάναμε τὸ πρῶτο μας ἀποκριάτικο εὔθυμο ἀπόγεμα. 100 Διαπλασόπουλα χόρεψαν, διεσκέδασαν μέσ' στὶς σερπαντίνες καὶ τὸν χαρτοπόλεμο.

Βασίλισσα τῆς βραδυᾶς ***Κάκκινη Καμέλια,*** καὶ βασιλιᾶς ***Ἄσπρος Δύκος.***

Συνεργάτης τοῦ συλλόγου: ΜΑΝΟΣ.

Δημοψηφισμά μας συνεχίζεται.

[ΜΓ-262]

ΤΖΟΚΕΥ, γιὰ γεννέθλιά σου, τὶς *πιὸ θερμὲς* εὐχές μου.
ΗΛΙΟΣ
«Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΓ-263]

Ἀγαπητὲ «ΛΙΜΝΟΘΑΛΑΣΣΙΤΗ». Τί λές; δέχεσαι ν' ἀλληλογραφίσῃς μαζί μου; Μὲ ξέρεις καὶ σὲ ξέρω. Δοιπὸν ἀκάψου καὶ πράξε.
ΚΟΡΙΤΣΙ - ΧΙΟΥΜΟΡ

[ΜΓ 264]

ΣΙΦΟΓΝΑ, εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ χαρούμενο ἀπόγεμα.
ΑΙΣΙΟΔΟΞΗ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ

[ΜΓ-265]

Μ;; ΜΜ;; ΜΜ;; ΜΜ;; ΜΜ;;
;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;
ΚΟΜΗΤΗΣ ΤΟΥ ΧΑΛΛΕΥ·

[ΜΓ - 266]

Προκηρύσσει διαγωνισμὸν: Συνθέσεως, Πνευματικῶν Ἀσκήσεων (Λεξίγριφος, Συλλαβόγριφος, Ἀναγραμματισμός, Δικτυωτόν, Κρυπτογραφικόν, Μαγικὸν γράμμα, Ἀκροστιχίς). Συμμετοχὴ 100 δραχμές, 2 μῆνες ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως. Ἀλληλογραφῶ μὲ τοὺς ἥρωας τῆς ἐπαναστάσεως, τῆς μικρῆς τάξης. Ζώη Καρτάλου Σουλίου 1 Πύργον, διὰ
ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΕΣ 21

[ΜΓ -267]

«ΕΚ ΤΗΣ ΚΟΝΕΩΣ ΜΟΥ ΑΝΑΓΕΝΝΩΜΑΙ». Μὲ τὸ ἐλπιδοφόρο αὐτὸ ἔμβλημα εἰσέρχεται στὴν κίνηση ἕνας νέος σύλλογος, ὁ «ΦΟΙΝΙΞ», μὲ τὴν ἑξῆς σύνθεση:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ***Ἄγνωστος Στρατιώτης.***
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ***Ἄγνωστος Ἀκρίτας.***
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ***Γεράνος.***
ΤΑΜΙΑΣ: ***Γαλάζιο Ρεῖκι.***
ΜΕΛΗ: ***Κωσταλία, Ἀγροβασίλισσα, Γαλάζιο Τριαντάφυλλο, Ἀλιαετός, Μικρὸ Ναυτάκι, Ἀθάνατο Πουλί, Ἀρχαῖα Ἑλληνίς, Ἀράχνη, Ἀφρόπλαστη.*** Διεύθυνσις συλλόγου: Δοῦράνης 60, Καλλιθέα.

[ΜΓ - 268]

Λευκὴ Ἀμαζών, προσδεύεις στὸ ποδήλατο, ἔφαγες τὰ μοῦτρα σου ἢ ἀκόμη;
Χρυσόμαλλη Νεράϊδα

[ΜΓ-269]

Μπουρλοτιέρη δὲν ἔρχεσαι νὰ μοῦ δώσῃς καὶ μένα κανένα μάθημα ψυχαγωγίας;
Λευκὴ Ἀμαζὼν

[ΜΓ-270]

Βρὲ «Νίκη—Ἑλλάς», λίγο «Βερ-Νικη» πάρε νὰ βάψῃ τὰ νυχάκια του ὁ Φαῖδρος ὁ Μπαρλᾶς.
Μοναξιά

[ΜΓ - 271]

Διαπλασόπουλα τοῦ Παγκρατιοῦ, ἐνιαχύσατε τὸ μορφωτικὸ Σύλλογό μας «Ἀθηνᾶ».
ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ
Πρόεδρος «Ἀθηνᾶς»

[ΜΓ - 272]

Θάνος Πιπιλῆς, Σταῦρος Θεοδωρίδης, Τζῶν Ζερβουδάκης, Πέτρος (Α) Ρακᾶς=καλὰ *παιδάκια* τοῦ Βαρβακείου! Μὲ γνωρίζετε;

Νίκαρος ὁ Φατασύλας

[ΜΓ-273]

Γειά σας Διαπλασόπουλα!! Ἀάμποντα Ἀστέρια Σπάρτης, μὴ ξεχνᾶτε ὅτι ἀλληλογραφῶ καὶ μαζί σας.

Ἡρακλῆν Τσάλλην, Ἀραχώβης 4, Ἀθήνας, διὰ

Τρελλὸ Ναυτάκι

[ΜΓ- 274]

Νεοέλληνα, ἄπειρες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή σου.

Ἄλμπατρε, εὐτυχῶς ποὺ σὲ κράταγαν καὶ δὲν αὐτοκτόνησες. Σβύστηκαν οἱ μελανιές;

Οἱ φλόγες τοῦ «*Πυρσοῦ*» μας, ἔκαψαν μερικούς. Ἕον θέμα: *Λογοτέχνης*. Ἡ κατάσταση του σοβαρὴ ἀκόμα.

ΕΡΡΙΚΟΣ τοῦ *Πυρσοῦ*

[ΜΓ - 275]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους-ες, γράψετε πρῶτοι, Γιάννης Παππᾶς, Περικλέους 21, Ἀμαρούσιον, διὰ

Πάφ-Πούφ

[ΜΓ - 276]

Διαπλασόπουλα, δίμηνος ἑκατοντάδραχμος διαγωνισμός. ***Μία σύνταμη ἀνάλυση στὸ ἔργο τοῦ πιὸ ἀγαπημένου σας συγγραφέως.*** Διεύθυνσις: Π. Σταυρίδου, Πατησίων 237, Ἀθῆναι. Θὰ βραβεύσω τὶς καλύτερες ἀναλύσεις. Περιμένω.

ΠΑΥΛΙΝΑ

«Νικελλαδίτισσα»

[ΜΓ - 277]

Μανο, ρίξε προσεκτικὰ τὶς τελευταῖες σου πινελιές γιατὶ ὁ Ἀρίων σ' ἔφαγε.

Εὔθυμη Καλλιθεάτις Γαλάζια Ἀ. ἄχνη

[ΜΓ - 278]

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ.

Αἰσιόδοξη, ντυμένη εἰσπραχτόρισσα (κρατώντας στὸν ὦμο καὶ... τσάντα!).

Ἄλμπουρο, μὲ κουστοῦμι κυνηγοῦ! (καὶ μάλιστα τριῶν ποδηλάτων! Τώρα βρὲς πῶς λέγονται τὰ τρία ποδήλατα!!)

Διαβάτης, ντυμένος παπᾶς!! (μα-*Γκούφης*!!!).

Ἠπειρωτάκι, ντυμένο... ἀκρίδα, καὶ... βασιλιᾶς τοῦ ταγκό!!!

Μουντζοῦρα, μασκαρεμένη σὲ ... τέρας χωρὶς χέρια!!!

Καὶ τέλος φάνηκε κάπου ντυμένος ... *Βάκχος* ὁ

ΑΑΜΠΑΤΡΟΣ τοῦ «ΠΥΡΣΟΥ»

[ΜΓ - 279]

Το ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΟ *ζητᾶ ἀλληλογραφία μὲ διαπλασόπουλα-ες τῆς μεγάλης τάξης.*

Γράψτε: Καίτη Καρανικολοῦ, Σαραντασπόρου 7α, Πατήσια, Ἀθήνα (8).

ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΟ

[ΜΓ - 280]

Πρωτομπαίνοντας στὴ Διάπλαση ὡς μέλη τῆς «ΤΕΧΝΗΣ», χαιρετοῦμε ἐγκάρδια ὅλους-ες. Συγχαίρουμε τοὺς «Καλλιτέχνες» γιὰ τὸ μουσικὸ πρωϊνό, ἰδίως Πεζόρρυθμους καὶ Αἰσιόδοξη.

ΠΡΩΗΣ ΗΛΙΝΟΣ—ΑΣΚΡΑΙΟΣ τῆς «ΤΕΧΝΗΣ»

[ΜΓ - 281]

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους-ες.

Ἀλεξία Ἀργυρή

[ΜΓ - 282]

ΣΤΟΝ 3ο Διαγωνισμό μου [ΜΒ-1199] ἐδήλωσαν συμμετοχὴ μόνο 11, οἱ:

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, Ἠπειρωτάκι, Χαραυγή, Ἠλέκτρα, Νικητὴς τοῦ Ἀέρος, Νηρέας, Ἐρρῖκος, Δοξασμένος Ἀιροπόρος, Αἰὲν Ἀριστεύειν, Ἱπτάμενος Ἀετός, Χρυσάνθεμο. Κι ἀπ' αὐτοὺς μόνον οἱ 6 ἔστειλαν λύσεις. Γιατί τάχα; Τόσοι γνωστοὶ *λύτες* Πνευμ. Ἀσκήσεων τί ἔγιναν;

Ἀπὸ τοὺς ἕξη πάλι, μόνον ὁ ***Πρόμαχος*** ἔστειλε ὅλες τὶς λύσεις (ἀπὸ τὶς ὁποῖες οἱ 2 λάθος) καὶ τὸ ***Χρυσάνθεμο*** 18 λύσεις (οἱ 4 λάθος). Οἱ ἄλλοι ἔχουν πέσει πολὺ κάτω, γι' αὐτὸ καὶ βραβεῖα δίνω μόνο Α' καὶ Β'.

ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ: ***Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας*** (τόμος Διαπλάσεως τῆς ἐκλογῆς του).

ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΡΑΒΕΙΟ: ***Χρυσάνθεμο*** (τὸ «Ἑλληνικὸ Ταξίδι» δεμένο).

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: ***Ἠλέκτρα.***

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: ***Χρυσαυγή.***

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ ***Νικητὴς τοῦ Ἀέρος.***

ΕΥΦΗΜ. ΜΝΕΙΑ: ***Ἱπτάμενος Ἀετός.***

Λεπτομερῆ ἀποτελέσματα ἔστειλα.

ΑΗΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

[ΜΓ - 283]

Φίλες-οι τῶν ΜΒ-1345 καὶ 1446 ἀκόμα περιμένω.

Ἀπὸ κάθε εὐγενικὸ διαπλασόπουλο περιμένω τετραδιάκι. Ἀνταπόδοση πολὺ γρήγορη. Στεῖλτε στὴ Διεύθυνση: Ντίνο Ζηριώτη, Ρούκου 39, Ἀθήνα (4).

Ντίνος Ζηριώτης

[ΜΓ - 284]

Τσιγκούνη, εὐχαριστῶ...

Κατσαρίδα, θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ ***Κακριδισμό.***

ΣΥΛΛΑΣ

«ΔΟΞΑΣ-ΕΛΛΑΔΑΣ»

[ΜΓ - 285]

Ἠπειρωτάκι, στὸ σύλλογό σου εὔχομαι κάθε δράση.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ τῆς «ΤΕΧΝΗΣ»

[ΜΓ - 286]

Τοὺς ***Δημοσθένη, Μπούλη*** καὶ ***Χιονισμένο Ταϋγετο,*** εὐχαριστῶ γιὰ Μ.Μ. καὶ γράμμα.

Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ

[ΜΓ - 287]

Ἀγι μου, συγκινημένος Ἀαχτάρας μηνύματα.

ὁ ΝΙΛΣ τοῦ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΓ - 288]

Στὴ ***δ. Ταροούλη*** καὶ στοὺς ***Σίφουνα, Πεζοὶ Ρυθμοί, Παλιὸ Βιολί, Μυράλκη, Ἄλμπουρο, Χρυσόφτερο Ἀετό,*** χίλιες εὐχές.

ΑΙΣΙΟΔΟΞΗ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ ΝΗΡΕΑΣ

[ΜΓ - 289]

Αἰσιόδοξη, πολλὲς καλὲς εὐχές.

Βιολέττα-Ροζελάντια Αἰὲν Ἀριστεύειν

[ΜΓ - 290]

ΔΙΩ ***Χιλιόχρονη, τρισευτυχισμένη!***

Μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος Ματωμένος Ἱππότης

[ΜΓ - 291]

Χαιρετῶ ὅλες-ους, ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μ. Δ)σις: ***Ἀριστέα Ν. Σουβαλιώτου, Ἀγίας Παρασκευῆς 1, Ἀθήνας (8).***

Δακρυσμένα Ματάκια

[ΜΓ - 292]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ» Στὶς 21 τοῦ Μάρτη ἡ δεύτερη γιορτή μας στὸ σπίτι τῆς ***Ροζελάντειας.***

Παίχτηκε ἡ Ἐπιθεώρηση ***«Πνεῦμα στὴ Φτήνεια»*** (ἕξη νούμερα), γραμμένη ἀπὸ τοὺς ***Ροζελάντια, Πρόμαχο τῆς Ἐλευθερίας, Νηρέα.***

Χορός-Ἀαχεῖο - Ψάρεμα - Παιχνίδια.

Εὐχαριστοῦμε ὅσους παραβρέθηκαν, καὶ ὅσους μᾶς βοήθησαν, ξεχωριστά.

Νέο ταχτικὸ μέλος ***ὁ Σίφουνας***

[ΜΓ - 293]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως ὡς μέλη τῆς «ΤΕΧΝΗΣ» χαιρετοῦμε ὅλους-ες.

ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΤΗΣ - ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ τῆς «ΤΕΧΝΗΣ»

[ΜΓ-294]

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ 5ον ΓΥΜΝ. ΑΡΡΕΝΩΝ ΚΟΛΛΕΓΙΟΝ ΘΗΛΕΩΝ 5ον ΓΥΜΝ. ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΜΠΕΡΖΑΝ

Ἅγιε, Ζάχαρη, Ἰδεῶδες, Μπουρλοτιέρη, Ὀλυμπιονίκη, Περικλῆ, Ποντικάκι, μᾶς εἶναι μιὰ ὡραία ἀμάμνηση αὐτῆς τῆς μέρας αὐτὴ ἡ ἀγγελία.

Δημοσθένης

[ΜΓ-295]

Ο ***Ματθίας Σάντορφ*** χαιρετᾶ τὴν ἀγαπημένην του Διάπλασιν καὶ Διαπλασόπουλα ἐπειδὴ πρωτομπαίνει στὴ ζωή τους.

[ΜΓ-296]

ΜΟΝΑ-ΑΙΖΑ, γιὰ τὰ γενέθλιά σου δέξου τὶς θερμότερες εὐχές μας.

ΤΖΟΚΕΥ-ΗΛΙΟΣ

«Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΓ-297]

Καστανόξανθη, Ἐπιθυμῶ νὰ σὲ γνωρίσω. Δ)σις: Γιάννης Μπαντῆς, Ἰουστινιανοῦ 4.

Ἰδεῶδες. Τὸ περιοδικό σας πότε θάβγῃ; Τὰ ξημερώματα;

Φρόνιμο Ζιζάνιο. Γιὰ τὰ γενέθλιά σου σοῦ εὔχομαι καλὴ δράση.

ΔΑΣΙΑΕΩΣ, ***Ἀρχηγὸς «ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗΣ-ΛΕΓΕΩΝΟΣ»***

[ΜΓ - 298]

Ἐφη, *χιλιόχρονη, τρισευτυχισμένη.* Ὁλόθερμες εὐχές.

Πρόας

Συγγραφεὺς τῆς Τέχνης

[ΜΓ - 299]

ΣΥΛ. ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΣ» Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Προθεσμία μέχρι 1ης Ἰουλίου. Συμμετοχὴ ἑκατοντάδραχμος. ***Διεύθυνσις:*** Ἑλ. Νεροφείδα, Αἰγίνης 6, Ἀθῆναι (8).

[ΜΓ - 300]

Ο*χι χρυσοί!*

Ἂν, ὅπως ἰσχυρίζεσθε, ἀπὸ τὰς πράξεις ἑνὸς ἀνθρώπου φαίνονται οἱ φίλοι του, τότε χαιρετίσματα στὸν.. ***Δελαπατρίδη.***

ΤΡΕΙΣ ΤΕΜΠΕΛΗΔΕΣ Γιὰ τὸν ΑΚΑΚΙΟ

[ΜΓ - 301]

Διαπλασόπουλα-ες, ποιος-α θὰ εἶναι πιὸ ἔξυπνη ἀπὸ ἐμένα;

Ξερονέφαλη

[ΜΓ - 320]

Σὰ ἀγαπημένα Διαπλασόπουλα, ***Κυρίαρχο*** καὶ ***Θλιμμένη Ἀθγούλα*** ἄπειρες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή τους.

Θριαμβευτὴς

[ΜΓ -303]

Εὐγενικὰ Διαπλαόπουλα, χαριτωμένες Διαπλασοπόδλες! ἑτοιμασθῆτε νὰ ὁποδεχθῆτε ἕνα περίεργο λαό, μία ἀλλόκοτη συντροφιὰ ἀπὸ ἀερικά, βασιλόπουλα, ἀρχοντοπόδλες, πολεμιστάδες, ἱππότες, ραδιούργους, τρελλούς, ποὺ ὁλόενα πλησιάζουν μὲ συγκεχυμένη ὀχλοβοή, ἕνα ἀπίθανο θόρυβο ἀπὸ κουδουνάκια, κλαγγὲς ξιφῶν, χτυπήματα σπειρουνιῶν, ὁμιλίες μὲ πάθος καὶ μεγαλοπρέπεια, γέλοια, βογγητά, ἐπιφωνήματα χαρᾶς, τυλιγμένοι σ' ὄμορφα παλαιϊκὰ κουστούμια, σὲ βελουδένιους μανδύες, μὲ φτερὰ στὰ καπέλλα, μὲ οἰκόσημα στὸ στῆθος, καὶ λαμπερὸ βλέμμα...

Εἶναι ὁ ***θίασος Σαίξπηρ*** ποὺ ἔρχεται μὲ διάθεση νὰ συντείνῃ στὴν ἀναζωογόνηση τῆς Διαπλασιακῆς κίνησης, μὲ συγκεντρώσεις, διαλέξεις, ἐκδρομές, διαγωνισμοὺς καὶ... ντόρο!

Οἱ ἤρωές του: Ἄριελ (πρόεδρος), Ἄμλετ (γραμματέας), Τιτάνια (ταμίας), Πούκ, Ὄμπερον, Ρωμαῖος.

Διαπλασόπουλα, μεγάλη μας τιμὴ νὰ ἐγγραφῆτε στὸ σύλλογο μὲ μιὰ μικρὴ δοκιμασία, κι' ἕνα Σαιξπηρικὸ ψευδώνυμο.

ΤΥΠΟΙΣΙ ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ — ΓΕΡΑΝΙΟΥ 8 ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 20-562